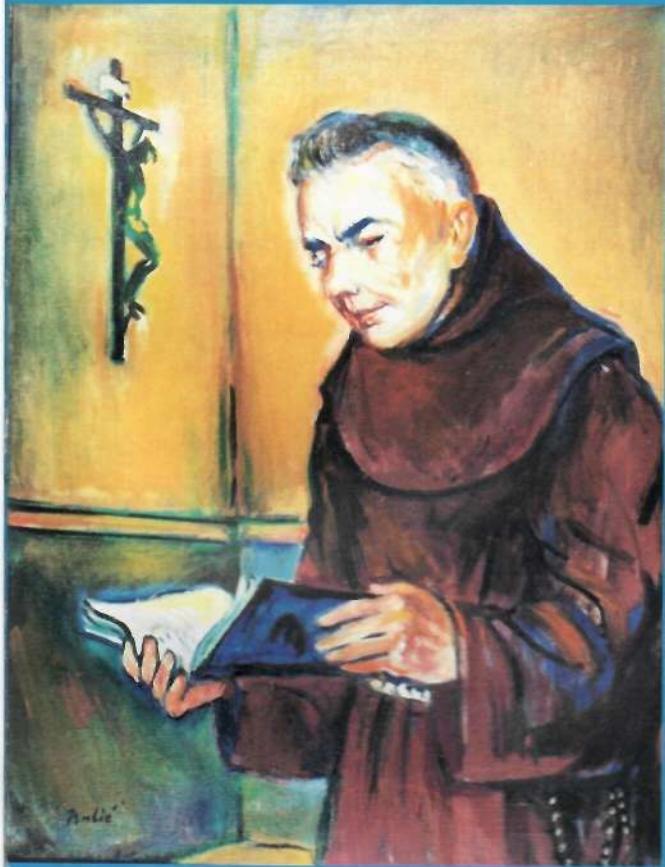

Dobri Otae Antié

IZ SADRŽAJA:

ANTIĆEVA PISMA

PREDAJA KLERIKATA

PRIZNANJE LIJEČNIKA

JAVNE ZAHVALE

GLASILO VICEPOSTULATURE
SLUGE BOŽJEG O. ANTE ANTIĆA

GOD. XXI (1991)

BROJ 1 (77)

ANTIĆEVA PISMA

PISMO: III/32,3

(Putokaz u duhovni život)

Hvaljen Isus i Marija

Milost i mudrost Duha Svetoga neka uvijek bude s Vama! Hvala Vam na čestitci za Uskrs! Milost svetog uskrsnuća neka bude uvijek u Vašoj duši i pobjeđuje nad tijelom, svjetom i sotonom.

Molim Vas, uvijek budite vjerni svome duhovnom putu, Držite se onih savjeta koje ste primili... Vazda se morate boriti sa sobom. Ne smijete popuštati naravi, čudi, raspoloženju. U životu Vas moraju voditi kreplosti, svjetlo vjere, dužnosti. Prema tome morate se orijentirati i snalaziti.

Život je borba i to neprestana — do smrti. Tko ustraje, dobit će vijenac slave.

S pomoću Božjom reći će Vam neke opaske za Vaš duhovni život. Previše ste osjetljivi na momente. Činite da drugi s Vama i radi Vas trpi i to Vaši najbliži? Na momente ste lijeni, površni i posve teški. Još vam teško ide u srce i pamet Križ, odricanje, svladavanje sebe, svoje volje. Sami upoznajte svaki dan sve bolje koliko Vam treba duhovne snage da sebe pridobijete. U Vašoj pobožnosti još ima naravnih raspoloženja. Još volja nije svladana i predana u svemu sv. volji Božjoj jednostavno i ponizno. Vi se opet podlažete, ali krepst postoji još hramlje.

Treba više žrtve, velikodušnosti u svemu. One borbe koje imate sa sobom, izdržite ih s pomoću Božjom. Ustrajte i pobijedit ćete. Snaga Vaša neka bude ljubav prema Božanskom euharistijskom Srcu Isusovu, koga ćete svaki dan primati u svetoj prijesti. Dnevno razmatranje dat će Vam obilje duhovne snage da ćete moći sebe pobijediti i sačuvati uvijek gospodstvo nad sobom. Uvijek veseli budite i ponizni. Nikad plašljivi, deprimirani, melankolični, osjetljivi. I kao Vas nešto ubode, tako se vladajte, ako da ništa niste osjetili niti ikada dajte drugome prigodu, da na Vama što primijeti.

Služite Bož. Srcu u ljubavi, žrtvi i zaboravi same sebe. ...Živite s Marijom u duhu nadoknade i zahvaljivanja za uvrede koje se nanose Njezinom Bezgrešnom Srcu. Tješite, ljubite nasleđujte Bezgrešno Srce. Borite se protiv glavnog mani. Molite

posebno za sv. Crkvu, za sv. oca Papu, za duhovnu obnovu svećenstva, za obraćenje grešnika.

...Da se duhovno obnovite evo Vam nekoliko uputa, koje će Vam poslužiti kod ispita savjesti.

Bog je Vaša svrha. Vi ste potpuno njegovi. Vi hoćete da u svemu slijedite, vršite, budite sjedinjeni s njegovom svetom voljom.

I. **Vašu ljubav** Vi pokazujete u sjedinjenju Vaše volje sa svetom voljom Božjom. Koliko ste u tome napredovali pokazuje **Vaša molitva**. Kakav je Vaš život molitve? Da li ste vjerni sv. molitvi, razmatranju svaki dan? Molite li iz ljubavi, s vjermom, ujedinjeni sa sv. voljom Božjom? Da li Vaša molitva izlazi iz vjere ili iz raspoloženja? Tražite li u molitvi Boga, Njegovu slavu, čast, da mu se klanjate, zahvaljujete, da priznajete Njegovo božansko pravo nad sobom, da ga prosite za potrebne milosti ili možda tražite svoju ugodnost, osjetnost, sebe? Koliki je u Vama život prisutnosti Božje? Da li se češće preko dana, u radu sjećate dragog Boga?

II. Koliko ste sjedinjeni s voljom Božjom pokazuje **Vaše mrtvenje**. Da li mrvite svoja osjetila, nutarnje moći, svoje srce okrećući ga uvijek k Bogu, k Presv. Srcu Isusovu? Da li primate sve vanjske neugodnosti u duhu pokore, mrtvenja? Da li ste žrtva u domaćem obiteljskom životu? Da li tražite ono što je Božje, ono što Vaš gospodin hoće, a sebe zaboravljate? Vaša je ugodnost, da Bog bude proslavljen, Njegova sv. volja izvršena, da je Vaš gospodin zadovoljan, veseo, dobro poslužen i sretan u svojoj kući, a Vi ste žrtva po kojoj se dragi Bog časti, slavi, ljubi i gospodin Vaš osjeća zadovoljstvo i sreću te tako i on Boga blagoslovuje, zahvaljuje Mu i slavi Ga.

(Nastavak na zadnjim koricama)

ANTIĆEV POZIV — POZIV KORIZME

Najprije — kako smo već pred dva tjedna ozbiljnim Božjim riječima: "Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti" ili: "Obratite se i vjerujte Evangelju", ušli po Pepelnici (Čistoj srijedi) sv. postom u najozbiljnije crkveno vrijeme, u sv. korizmu, da se vjerom u uskrsnuće pripremimo za vazmene (uskrsne blagdane Gospodinove i naše slave) — svim čitateljima glasila DOA i štovateljima Sluge Božjega želimo **sretnu i blagoslovljenu korizmu i sretan Uskrs (Vazam)**! Vazam je najveći i središnji blagdan naše kršćanske vjere: "Ako li Krist nije uskrsnuo — kličao je sv. Pavao — onda je neosnovano naše propovijedanje, neosnovana je i naša vjera... Ali sad! Krist je uskrsnuo od mrtvih. On je prvenac umrlih... Kao što u Adamu svi umiru, tako će u Krustu svi oživjeti...: prvenac Krist, potom, u vrijeme njegova dolaska, Kristovi pripadnici" (1 Kor 15, 14,20, 22-23). Krist je uskrsnuo, zato nije uzaludna naša vjera i vjerovanje — propovijedanje; imamo — usprkos svim teškoćama, nevoljama i križevima... odgovor svojoj vjeri, nadi i ljubavi. Stvoreni smo i živimo — istina je Božja o nama — za život i uskrsnuće što pokazuje Krist Isus — raspeti Spasitelj na križu.

Dok vam ovo pišem pomišljam da će vam ovaj broj 1(77) DOA stići u početku korizme — za **ANTIĆEVO –91.** — za svečani spomen blažene smrti Sluge Božjega, koga ćemo s vjerom i ljubavlju slaviti ne samo u Zagrebu već svagdje gdje se nalaze Antićevi štovatelji i čitatelji DOA. Valja nam — poziv je korizme, a i poziv Antićev — uistinu uskrsnuti da uzvjerujemo u Boga i postanemo što savršenija i bolja djeca Božja po muci, križu, smrti, uskrsnuću i uzašašću Kristovu. U pobožnosti muci i smrti Kristovoj po obavljanju i moljenju križnoga puta, što je o. Ante Antić činio svakoga dana u svome životu, a svoje duhovne sinove i kćeri poučio da ga i oni žarko mole, veselije ćemo živjeti život vjere, ljubavi, radosti, mira i sreće za svoje čovještvo, kao i svoj ljudski poziv po Isusu Kristu u svijetu.

U ovom ćete broju Glasila, također, imati prilike pročitati različite članke, koji se po slugi Božjemu o. Antiću duboko tiču našega kršćanskog života. Posebno vam svraćamo pozornost na rubriku **ANTIĆEVA PISMA** (nutarnja stranica prednjih korica), koja će se, također, objavljivati u idućim brojevima. Time će nam Sluga Božji postati duhovni vodom, kao što nam je bio u vrijeme dok je hodao zemljom, i voditi će nas k sreći i spasenju života.

Na kraju, ne želimo prešutjeti ni našu radost što vam za **ANTIĆEVO '91.** možemo predstaviti i novu knjigu iz Vicepostulasture: "**KARIZME, LIK I DJELO SLUGE BOŽJEGA O. ANTE ANTIĆA**", koja ima dvije posebne vrijednosti: prva, veća spoznaja Antićeva života i rada, kako je o. Antić zaista bio veliki Božji dar našoj Crkvi i našem hrvatskom narodu; te druga vrijednost, dok se možemo diviti njegovu velikom duhu i njegovoj požrtvovnoj brizi za dobro i spas svakoga čovjeka, kako njegov uzor i dobrotu možemo i sami sve više naslijedovati, u čemu će nam sam pomagati svojim zagовором ispred lica Božjega. Nismo mogli ništa boljega ni korisnjega našim čitateljima i štovateljima priuštiti za "ANTIĆEVO –91." kao i za sv. korizmeno vrijeme i najveći blagdan sv. vjere — USKRS! Uvjeren sam da ćete knjigu "**KARIZME, LIK I DJELO SLUGE BOŽJEGA...**" odmah unijeti u vaše vjerničke domove i obitelji, da ćete je radosno čitati i drugima preporučiti.

I svima — još jednom — iskreno: Sretan Uskrs!

Vaš urednik
Fra Vladimir Tadić

ZA OCEM ANTOM ANTIĆEM KROZ KORIZMU

"Koliko smo u životu (u svemu oko nas) sporazumno s Bogom, toliko smo Njegovi". (o. A. Antić)

Ušli smo na Čistu srijedu (Pepešnicu) u sveto vrijeme, liturgijsko vrijeme crkvene godine koje se zove korizma; s posutim pepelom na glavi i pozivom Crkve: "Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah obratiti" — tim znakom i riječima Crkva nas zove na obraćenje života k Bogu, vječnoj sreći i cilju svakog bića.

Znanstveno-tehnički napredak — o kome više ne govore ni ljudi od znanosti i tehnike — zbog teških političkih lomova i prilika, kao i ateističko-materijalističke težnje uz čije ime su se uvukle u mnoga srca mekoputne želje za bogatstvom i druge požude tijela i života — nije donio ni sreće ni mira. Uvriježilo se, nažalost ono najgore, u mnogim srcima — što je plod sistematske ateizacije i dekris-tijanizacije vremena — poimanje da se može živjeti bez Boga, milosnog Božjega života, normalno, smireno, u miru... Idol-moloh mnoge je, kao crvena aždaja, gubitkom vjere i morala hipnotizirao i zaveo od života i sreće, od mira i ljubavi... te uživamo plodove propasti, raspada naroda i obitelji. Besmisao života i mrok rata pred očima je narodima.

Pa kako dalje? Zar odgađati trulost i mučnost tolikih duša, tješiti se ispraznim obećanjima bez vjere, moralnosti i života vjere u Bogu. Sluga Božji o. Ante Antić uvijek je poučavao: "Neka u tebi prestane polovičnost!" I ono što je uzorni zov svake korizme: "Vaš ideal neka bude: Isus propeti. Vaš program: Sveta volja Božja. Vaša škola: Križ, Euharistija, Evandelje." Drugoga i trećega puta nema, jer s prilikama grijeha i otpadom od Boga svijet se ne može hraniti ni sačuvati u miru, zadovoljstvu i sreći. Ništa dobroga ne živi i ne može opstojati od

razvratnosti života — plodovi grijeha su tragedija i mržnja — propast pojedinca i obitelji; samo se bezdušnik i luđak mogu veseliti grijehu.

Korizma je uvijek novi put i najuzvišeniji poziv na obraćenje: "*Obratite se i vjerujte Evandelju!*" — riječi su Bogočovjeka Isusa Krista iz Nazareta koje vrijede do konca svijeta. Kod Isusa nema zastranjenja, a tragedija križa vodi k slavi uskrsnuća — novome životu.

Obraćenje po križu vodi nas do sv. sakramenta i uskrsnuća, što je, dakako, moguće razumjeti samo iz perspektive praktične ljubavi prema Bogu i čovjeku; u tome se svaki čovjek — poput o. Ante Antića — uspinje do najveće vrijednosti svoga ljudskog i kršćanskog dostojanstva. Zato će o. Antić uvijek pred svojim očima imati Kristov križ i sliku Gospe Žalosne, koja u naručju drži i grli raspetog Sina, ljubeći njegove rane za spas svijeta. Uz to će o. Antić svakoga dana obavljajući pobožnost križnosta puta i učiti, kao duhovni vođa, mnoge duše da i one s najvećom ljubavlju obavljaju tu veoma uzbudljivu kršćansko-vjerničku ljubav prema muci, smrti i uskrsnuću života. Isus nas na križnom putu i po svojim velikosvećeničkim uzdisajima na križu uči "*da nema veće ljubavi od one nego kad netko dade svoj život za one koje ljubi*". Svojim križem on nam pokazuje jedinu mjeru naše vrijednosti u ljubavi: "*Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio.*"

Tko stane i trenutak pred križem Spasiteljevim dolazi mu vječna istina evandeoske riječi: "*Tako je Bog ljubio svijet!*" U svjetlu križa i razapete Ljubavi na križu o. Ante Antić

će životom kazivati: "Križ je naša knjiga svestnosti!", "Trpjeli i ljubiti (s Kristom) — kad to znamo sve znamo!" A ta Antićeva škola nije ni od riječi ni od teorije, nego od prakse i primjera života; Sluga Božji je po križu svakoga uzljubio i želio ga dovesti do spasa i pune radosti i sreće života. Zato u kršćanstvu nije dovoljno reći "ja vjerujem". Vjeru treba životom živjeti i praksom u ljubavi svjedočiti — to je škola križnoga puta kroz korizmu do Uskrsa a za savršenje, koji želete više, i svakoga petka u godini! Ona je stalna

novost svijeta, donosi obraćenje i studio-ništvo u velikoj radosti života i uskrsnuća; puninu čovještva, mira i sreće.

Svima, koji će za o. Antićem kroz korizmu i prema njegovoj vrhunskoj i nadnaravnoj ljubavi živjeti korizmu u pobožnostima križnog putu, dijeleći sa svakim riječ Nade, želim da dožive i svjedoče radost obraćenja kao i sreću Kristova i vlastitog uskrsnuća nad smrću i tamom grijeha.

Fra V. T.

ČITAOCIMA LISTA I ŠTOVATELJIMA SLUGE BOŽJEGA

USKRSNE BLAGDANE ČESTITA UREDNIŠTVO

Čestitam Vam i želim Vam: Sretan Uskrs! Pobjednik smrti i pakla uvijek u Vama pobjeđivao, trijumfirao i oduševljavao Vas da Ga sve savršenije nasljeđujete! "Težite za onim što je gore, a ne za onim što je na zemlji!" (Kol, 3, 2).

Kroz sve ove dane do Bijele subote čitate i razmišljajte svaki dan: Kraljevski put svetog križa (Nasljeduј Krista, knjiga 2. glava 12).

Gorljivo molimo i postojano se mrtvimo, da nas Spasitelj primi i pogleda: "Skrušene srcem i ponizne duhom" kako je molio Danijel prorok. Nadoknadujmo za bezbožnost i za nevjeru. Molimo s Marijom za pobjedu Njezinog Bezgrešnog Srca u svijetu.

Blagoslivlje Vas, čestita i moli se za Vas

Fra Ante

ODJECI SIMPOZIJA '90

FRA ANTINOM MOLITVOM SAČUVANI OD POGIBLJI U II. SVJ. RATU

Rat između Iraka i multinacionalnih snaga za oslobođenje Kuvajta, koji je započeo polovicom siječnja o. g. u Perzijskom zaljevu, nastavlja se i ne zna se hoće li planuti i na drugim meridijanima. Svakako, svijet je u strahu od ratne opasnosti, jer mogućnost je da ljudaci poput Saddama počmu osvajati nove "Kuvajte", tuže zemlje i narode, a to bi dovelo do građanskih ratova ili do samoga trećeg uništavajućeg rata i smaka svijeta pred Sudnji dan.

Što činiti da se sačuva mir među ljudima i narodima, da se rat u svijetu i kod nas ne dogodi? Da se sve ne poruši i da ljudski životi budu sačuvani? Da se u neprikilama sačuvaju životi?

Donosimo nekoliko fotografija iz regensburškog lista "Bistumsblatt" od 10. veljače 1991., a govor je o moćnoj zaštiti i pomoći preko molitve da nas Bog očuva i spasi od ratnih strahota, nemira i stradanja:

Što može molitva sa živom vjerom i punim povjerenjem i pouzdanjem u Božju moć i pomoć, pokazao je to svojim primjerom sluga Božji o. Ante Antić. Naime, kada je u vrijeme drugoga svjetskog rata u Makarskoj, gdje je o. Antić bio dugo godina magistar franjevačkih bogoslova, bjesnilo silno bombardiranje Makarske, posebno, samostana i crkve, o. Antić se je s nekolikom bogoslovom od bombardiranja sklonio u zvonik (kanpanel) do franjevačke samostanske crkve na molitvu sv. krunice. Bombardiranje je trajalo nekoliko sati, a najviše bombâ i granata treslo je oko samostana — cilj im bijaše zvonik i crkva. Sve koje su

*Ne ostavljam me, Gospodine,
Bože moja, ne udaljuj se od mene!
Požuri se meni u pomoć,
Gospode, Spase moj! (Ps 38,22-23).*

Molitva u pauzi: Ovaj vojnik "Pustinjske oluje" u vrijeme odmora podiže svoje srce i dušu na molitvu riječima 38. psalma: Verlas mich nicht, Herr, mein Gott, sei nicht ferne von mir. Eile, mir beizustehen, Herr, du meine Hilfe.

Sveti otac papa molitve i poziva kršćanski svijet na molitve, da ratni vihor i stradanja u Zaljevu prestanu, da narodi žive i miru s Bogom i međusobno. Kad je i kod nas Hrvata u noći između 21. i 22. siječnja o. g. zavladao strah od izbijanja nemira i rata, molilo se je i u našim crkvama kao i našem bijelom Zagrebu na Jelačićevu placu za mir i poštivanje među narodima.

padale stotinjak metara i dalje eksplodirale su i učinile ogromne rupe i ruševine, a najveći broj avionskih granata srušio se na kanpanel i pokraj njega, gdje je o. Antić bogoslovima molio sv. krunicu, nijedna nije eksplodirala, pa ni one koje su se u tonama orušile od zvonik, zabili se u najtvrdi teren (cestu do kanpanela) i bez eksplozije ukopale u zemlju; jedna teška bomba bila je dovoljna da eksplozijom podkopa zvonik i poubija sve živo u njemu. No, molitva pravdnika bijaše dovoljna da se bombe s eksplozivom ne upale i ne sruše zvonik ni crkvu.*

I drugi primjer: kad se iz Dubrovnika nekoliko profesora u vrijeme drugoga svjetskog rata navratilo u franjevački samostan u Makarsku, a o. Antić ih je prije pozdrava uveo u crkvu te se za njih pred Svetootajstvom dugo molio, pa iza te molitve, pred olтарom Bl. Dj. Marije pun pouzdanja u Marijinu moć ostao za njih duže u molitvi, da su se svi začudili što toliko moli, on je nakon te molitve ustao, pozdravio ih i rekao im: "Braćo, braćo, možete slobodno dalje, rat je, bit ćete u teškim ratnim neprilikama, ali ja vam velim, ne bojte se, ništa vam se neće dogoditi. Pratit će vas moja molitva pred Bogom i njegovom i našom Majkom!" Svi su prošli strahote rata, svjedoče, nikome se ništa zlo nije dogodilo, čak ni onima koji su morali u rat. Ostali su živi i zdravi s uvjerenjem da ih je molitva

Vojni svećenik o. Roland Stemmller za njemačke marinice na ratnom brodu u Sredozemlju imenovanje od svog biskupa u Bonnu za duhovne, vjerske i molitvene potrebe marinaca.

Sluge Božjega čuvala. Tako svjedoče profesori i studenti.

Molitva je uvijek dobra i potrebna, zato je nikada, a osobito u ratnim opasnostima ne smijemo zaboraviti. Obraćajmo se u opasnostima svoga naroda za mir i sretan život svih ljudi i naroda, da ratni bijes i ludilo iz Zaljeva ne prijeđe i na naše hrvatsko more i da ne zahvatih naše obale i gore Lijepu naše i cijelog Balkana, jer još i danas imamo faniatika, kao Saddama Husseina, za koje treba, također, moliti da im Bog prosvijetli pamet i odvrati od rata i ratovanja.

AV

* U idućem broju objavljujemo članak svjedoka o fra Petra Sikavice o molitvi o. Antića i bombardiranju crkve i zvonika

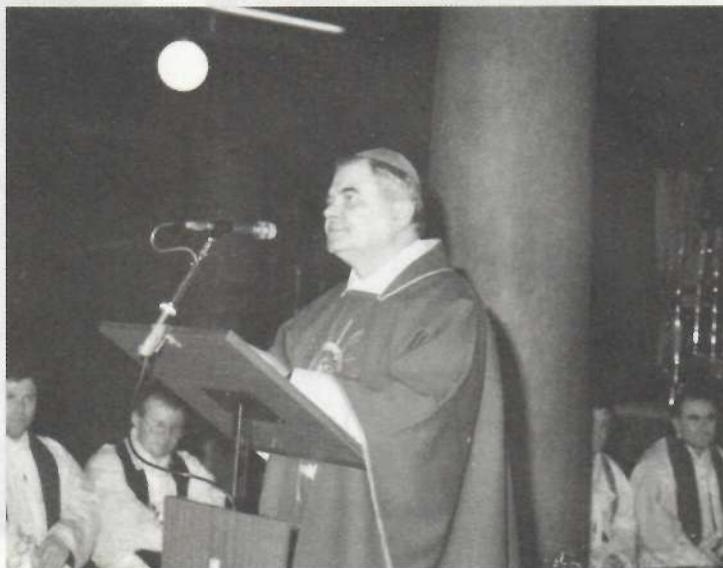

Na slici: Mlada studentica u Hamburgu pali svjeću (koju je napravila u obliku križa i pred desetak tisuća hamburških studenata poziva svoje sugrađane na molitvu protiv rata u Zaljevu i svijetu).

Dr. Srećko Badurina, biskup

O. ANTIĆ ODGOJITELJ SVEĆENIKA

Okupio nas je sluga Božji o. Ante Antić. Još dva dana do obljetnice njegove smrti. Ovih dana razmišljamo na produbljen način o Božjim darovima kojima je bio obdaren za Crkvu, za nas i za Božji narod. Razmišljamo o njegovu liku.

On je svoj život na poseban način shvatio i razumio kao Božji dar, kao Božji poziv.

U prvom redu kao Božji dar i kao Božju obdarenost svećeništвом.

Stoga bismo željeli slaviti večeras ovu euharistiju onom vjerom i onim žarom, onim predanjem kojim je on slavio svetu euharistiju. Raspoložimo se u duši i zamolimo zagovor i njegovo duhovno vodstvo, pripravni prihvatići Božje čišćenje da nas Gospodin oslobođi od svih zapreka da bismo doživjeli sјedinjenje s Kristom, kako je u svom iskustvu obdareno doživljavao sluga Božji o. Ante Antić.

Tako su sveci redovito učitelji, pokazuju put kako se živi s Kristom i kako se primaju, oslobođeni od svih zapreka, Božji darovi koje Bog uvijek iznova pripravno dijeli u ljudske duše i ljudska srca.

Ti darovi — karizme — Božje su milosti koje se darivaju pojedincima ne radi njih samih, radi njihova posvećenja, nego im se daju za druge, za zajednicu, za Crkvu.

Mi danas razmišljamo o obdarenosti sluge Božjega o. Ante Antića, kojom je on osobno bio obdaren svećeništвом. Po tom svećeništву on je izgrađivao sebe, ali na poseban način bio je obdaren da bude odgojitelj svećenika.

Mnoge je godine po službi odgajao svećeničke kandidate. S mnogima od njih ostao je trajno povezan u njihovu svećeničkom životu. Drugi su k njemu dolazili spontano i tražili pomoć na svom putu prema svećeništву. Ali i svećenici različite dobi i službe, dijecezanski i redovnički, obraćali su se k njemu u pitanjima svoje službe i svoga duhovnog života.

Samo Bog znaće koliko je svećenička služba u našoj Crkvi primila po njemu snagu, ljepotu, revnost, produhovljenost...

Zajednica Isusovih učenika u svijetu, Crkva, ne može živjeti i ostvarivati svoje poslanje bez svećeničke službe.

Krist — jedini svećenik — živi i djeluje u pojedinim svojim učenicima koje poziva i posvećuje da budu nosioci njegove svećeničke uloge pred Bogom, u Božjem narodu...

Ti učenici — ljudi — uzimaju se iz naroda i postavljaju za narod. No nitko sam sebe ne poziva. Poziva i izabire Krist u svojoj Crkvi, po Crkvi.

Mladi čovjek susreće se s tim pozivom i traži u sebi sigurnost da je zaista pozvan, te način kako da prihvati poziv i kako da svu svoju osobnost izgradi u vjernosti pozivu. I tokom života nađe se u dilemama, nejasnoćama... Treba mu jasnoća, podrška, ohrabrenje...

Kada Bog pošalje odgojitelje i duhovnike svećeničkih kandidata i svećenika kakav je bio o. Ante, onda je to posebna milost za Crkvu. Nije svako doba jednako obdareno. Sadašnji čas Crkve doživljavamo kao: "Žetva je velika a radnika malo." No, nekad nam se čini da je smanjen polet i radnika koji su na djelu. Vajipemo za duhovnicima svećenika, koji bi bili obdareni da raspaljuju revnost i potiču svetost nas sadašnjih svećenika.

Bogu zahvaljujemo za ono što je o. Ante učinio za nas svećenike poratnih desetljeća, osobito ovdje u Zagrebu. Vjerujem da njegov duhovni utjecaj još traje u duši mnogih od nas.

Crkvi danas trebaju nova svećenička zvana. Trebaju joj svećenici za nova vremena. Ona se moli Gospodaru žetve da pošalje novih radnika u svoju žetvu. Ali potrebno nam je moliti i za nove svete odgojitelje i duhovnike koji će se nesebično darovati duhovnoj izgradnji naših svećenika.

Vjerujemo da sluga Božji o. Ante Antić djeli s nama skrb za ove potrebe Crkve, te da nas zagovara kod Isusa Krista, našega Velikog svećenika.

Don Luka Depolo

O. ANTE ANTIĆ U SLUŽBI KARITASA

Pozivam vas u duhu vjere, djelotvorne ljubavi i nade da bi zajedno tijekom ovog razlaganja razmišljali i otkrivali korijene karitativne ili karitasne djelatnosti u životu i djelu dobrog oca Ante Antića.

Možemo poći putem svih životopisaca oca Antića, koji korijene njegova poziva i korijene njegova života traže u "olujnom zavjetu" njegova oca i majke, u lađi između Zatona i Prvića.

Po tom zavjetu dijete će se zvati Ante i "darovat ćemo ga Bogu". Tu su dakle karitasni i karitativni korijeni: pod srcem majke u skrbi oca, u čvrstom vjerničkom zavjetu da će potpuno biti Bogu darovan. Taj put do srca majke razotkriva nam Antićevo silno poštovanje prema majci, prema ženi. Upravo u duhu II. vatikanskog koncila ili u duhu Papina (Ivana Pavla II.) apostolskog pisma o dostojanstvu žene.

Kad se od 1893. godine, godine rođenja, prebacimo u neku godinu između 1946. i 1965 u Zagrebu, pa kad vidimo oca Antića s koliko poštovanja i skrbne ljubavi susreće ženu majku, s koliko se zanosa bori za svaki porod, potiče na rađanje, skrbi se za svaku obitelj, onda nas te spoznaje vraćaju u onaj "olujni zavjet", vraćaju nas pod srce majke. U majčinu krilu je primio od Boga svu ljubav, svu darovanost za druge. Na osobiti pak način, poštivanje majke, poštivanje obitelji. To je jedna od osobitih karitasnih djelatnosti oca Antića. Bog nas je odabrao od utrobe majke naše.

Ostanimo u njegovu rodnom kraju — u tri kruga. Najprije krug njegova rođenja od 1893. pa do odlaska na škole. Drugi krug od 1905. sve do 1946. u Makarskoj i u drugim krajevima, kao što je Visovac, gdje je službovao. Potom od 1946. do 1965. u Zagrebu. U Zagrebu je radius njegova kretanja bio svega u 50 metara. Gotovo u sličnom rasponu bilo je u Makarskoj, a u djetinjstvu, tko bi mu izbrojio korake i daljine?! Metri nisu zanemarivi jer nas uski radius kretanja podsjeća na tolike svece Crkve i Crkve u Hrvata. Ozana Kotorska, zatvorena djevica u svojoj čeliji, postaje nosilac karitasne aktivnosti u Kotoru, postaje središte okupljanja kotorskih siromaha. Ondje se dijele ručkovi, ondje se pomaže sirotinja, ondje se primaju savjeti. Sve u dva, tri, možda četiri kvadratna metra. Tako isto i u Antićevu samostanu u Zagrebu. U radiusu od 50 metara, silna karitasna djelatnost. To nas podsjeća i na sv. Malu Tereziju, koja u uskom radiusu karmeličanske čelije postaje zaštitnica silnog radijusa karmeličanske čelije postaje zaštitnica silnog radijusa djelatnosti Katoličke Crkve u misijama po svem svijetu. Prostor nije zapreka, bio velik ili mali. Nikad se ne možemo opravdavati poglavarama, ni vrhovništvinama ni vlastima, ako smo zatvoreni, skučeni uskogrudni, sebični. Sve je u srcu, u ljubavi. Sve je u počecima Antićeva života pod srcem njegove majke, u ranom djetinjstvu, kad je presudnu ulogu u njegovoj pobožnosti imala "Vela setemama", kako se kaže u južnoj Hrvatskoj, ili Veliki tјedan. Na osobiti način pobožnost prema Propetome i pobožnost prema Gospi Žalosnoj.

Tako možemo razotkriti snagu velikih južnohrvatskih raspela i razotkriti vrijednost molitve pred tim raspelima i vrijednost učenja psalama napamet. Te pobožnosti bitno su utjecale na karitasnu djelatnost o. Antića. Bože sačuvaj, da bi išta drugo na ovome svijetu znao ili se hvalio doli Kristom raspetim. U toj želji on odabire život potpunog siromaštva, potpunog odricanja, potpunog sebedarja i odabire zajednicu Franje Asiškoga koji je postao siromah do kraja, obilježen ranama Kristovim. Za našu suvremenost i pronicanje života o. Antića važno je gajiti ljubav prema duhovnoj baštini i bogatstvu našega naroda — Crkve. U križu su snažni poticaji nutarnjeg života koji vjernika gone da traži siromaha, potrebnika, bolesnika i da sve učine kako je i Krist za nas učinio. O. Antić u svome je životu jako osjetljiv na siromaštvo. Kao što Krist na svome tijelu nosi rane, tako i Antić na svom tijelu, gotovo od rođenja, nosi bolest. Siromaštvo i bolest. On je u svojoj obitelji bio svjedok, između desetero braće i sestara, ranog umiranja. U prvoj godini života umiru mu braća i sestre. Živio je s njima u vlažnoj kući. Bio je u krajnjem siromaštву. U župnim knjigama piše za njegova djeda: bio je siromah. Niti su imali ugleda u svom selu, bilo u Zatonu bilo Prviću, niti su imali imetka, niti ičega. Niti su imali stalnog radnog mjesta ili bilo što drugo. Imali su divnu i plemenitu majku. To je ono pravo bogatstvo koje odgaja i koje usmjerava čovjekov život. Zato je Antić u svom odnosu prema čovjeku slijedio Božju metodologiju; Bog je postao čovjekom. Antić najprije pristupa čovjeku kao čovjeku, a onda mu daje i sve drugo što mu je potrebito da bude cijelovit čovjek. Važno je uočiti uopće u životu oca Ante Antića otkrivanje čovjeka. Svjedoče svi njegovi životopisci, kao i suvremenici da nikada nikoga, bilo u pomaganju, darivanju ili bilo čemu nije ponizio. U tom karitasnom apostolatu osobito je važno postaviti dostojanstvo čovjeka. Ocu Antiću je to bilo iznad svega. Primivši to nadahnuće od Boga, biti Znakom, ponaša se prema svakom čovjeku, i prema svojim klericima, i prema svojoj redovničkoj subraći kao otac i kao majka. Prorok nam otkriva da nam je Bog otac i majka. Sve ako bi majka i zaboravila čedo, tebe ja zaboraviti neću. Isusovac o. Kozelj otkrio je u govoru na grobu Antićev odnos prema čovjeku. Bio je pun muževne snage i odlučnosti, pun majčinske nježnosti. Tijekom rata u Makarskoj susreće o. Antić Filu ili Fila dolazi k njemu... Govori mu o svojoj siromašnoj dičici i on joj daje svoj redovnički plašt. Evo ti, raskroji ga i sašij dici što im je potrebno. Tako je činio i sveti biskup Martin. Drugo što istakosmo kao osobito obilježje pa do smrti — bolest. To zavreduje posebno razmišljanje. Bilo bi se dobro s tim posebno pozabaviti. U Antićevoj bolesti i njegovom odnosu prema bolesti otkriva nam se veliko bogatstvo i snaga za suvremenii apostolat bolesnika i siromaha.

Bolestan od tuberkuloze, u Makarskoj do 1945. on sam dvori klerike, dvori svoju subraću. Tuberkuloza je tada bila gotovo neizlječiva, kao danas aids — sida. Kolika je snaga Antićeve vjere i povjerenja u Boga. O. Antić nam pomaže razumjeti bolest ako je to uopće moguće ovdje na zemlji. Bog nam po bolesti želi nešto važno reći, čak nešto lijepo reći, nešto što je presudno za naše spasenje. Teško je to govoriti ili znanstveno opravdati, jer pred bolešću imamo toliko praktičnih pitanja pred kojima zastajemo. Gledajući život o. Antića, bolest je toliko prožela njegovo biće da je on iz napadaja u napadaj bolesti bio sve zrelij i sve snažniji. Kako je Bog po bolesti prevrtao odluke Antićevih poglavara uvijek na dobro cijele zajednice. On je zrelo prihvaćao bolest i imao pravi odnos prema bolesti. Bolestan dvori bolesna. On uzima na sebe i njihovu bolest, kao što Krist uze na se naše boli. Velika je njegova skrb da bolesnici prime svete sakramente. Kad ga je bolesnik nedaleko Makarske odbio, on šalje drugog fratra, a sam kleći i moli u samostanu da uspije subratov pohod. Bolesnik kaže subratu: "Jučer sam odbio fra Antu, tebe neću, daj ispovjedi me". Fra Ante ga dočekuje na vratima samostana: "Uspio si, sinko!"

Snaga molitve u karitasnom djelovanju. U pismima se također skrbi za bolesnike: "Imam jednog bolesnoga, potražite na Rebru kako ga se može primiti... učinite nešto za njega... ona bi htjela doći u Zagreb, a ne ići u svojem mjestu u bolnicu... uputnicu za bolnicu... možda joj i ne daju ovdje njezini liječnici..." Potpuno isti rječnik kao i danas. Potpuno isti problemi. K njemu dolazi liječnik u zagrebački samostan. Savjesno ga pregledava. Kaže mu na kraju o. Antić: "Evo tako ti sutra, pomno pregledaj tu bolesnicu koja će ti se danas preko mene prijaviti."

Otkud ta snaga da se može svaki dan to činiti, a osobito da se može tako nadahnuto činiti. Dolazi odvjetnik, kaže mu o. Antić: "Daj, vadi hiljadarku..." Misli odvjetnik: "Neću izvaditi jednu, moram izvaditi dvije-tri, jer zna otac Antić koliko imam u novčaniku." Sve darove koje mu je Bog dao, o. Antić stavlja u službu te velike i potpune ljubavi. Jedno je načelo u Antićevu životu posebno istaknuto: činim po dužnosti. Možda to ima negativni prizvuk. To ni izdaleka nije negativno. Činiti po dužnosti, znači: to što činim dobro, nije mi ni zasluga, ni privilegij, niti što velikoga to mi je dužnost. Ta dužnost mi je činiti dobro, dužnost mi je ljubiti bližnjega. Rekao je on don Žarku Brziću dan prije smrti, ovdje u ovoj kući, u Urbanićevoj, a bio je današnji dan 18.15 minuta navečer: "Don Žarko, ako ne budete vršili ljubav prema bližnjemu, nikakve milosti nema". Dva su velika izvora iz kojih crpi otac Antić, a to je Evangelje — Sveti pismo, Riječ Božja — Isusova i s druge strane Crkva. U tome je neodoljivo sličan sv. Vinku Paulskome koji je među prvim svećima isticao da nam je bez Euharistije nemoguće činiti dobro. Svi oni koji su od 1946. do 1965. dolazili u ovaj samostan ocu Antiću bilo po koju stvar nisu dolazili u socijalni ured, makar je to bilo vrijeme kad su se u gradu stvarali socijalni uredi. Otac Antić je svojim nadahnucem vikao: "Karitas nije socijalni ured! Činiti dobro nije Crveni križ." Treba uočiti tu tanahnu nit koja čini razliku između socijalnog i karitativnog rada. Može se reći da je ta nit tanahna, ali da je tako čvrsta, da je neuništiva. Ta je nit vjera. To je ono po čemu razlikujemo karitativnoga čovjeka koji čini sve iz vjere od onoga koji nešto čini iz društvenih ili bilo kojih drugih poticaja. U životu to ne smijemo dijeliti jer se socijalno i karitativno međusobno prožima. Sreća bi bila kad bi se karitativno i društveno djelovanje prožimalo kao kvasac.

Za nas vjernike jako je važna riječ o. Antića: "Činiti po dužnosti, po kršćanskoj, svećeničkoj vjeri." Posebnu pozornost zavređuje Antićev odnos prema studentima. To osobito dobro znaju redovničke zajednice, jer je on po mnogim redovničkim zajednicama omogućavao djevojkama i mladeži uopće, ljetovanje na moru ili odmor negdje drugdje. Potom njegova skrb za studij, za usavršavanje u znanosti. Njegov odnos prema radnicima, starima, djeci. Tako on petogodišnjoj djevojčici pred prvu pričest — propričesnici — drži tri dana duhovne vježbe. On ne gleda je li netko mali ili velik. On vjeruje da svatko zavređuje Božju ljubav. Bog mu je dao da je po izvanjskom izgledu bio stalno pognut, sagnut. Vidio je realno sve što se događa. Njegov

osjećaj za klerike, kad se on bori da bi oni dobili komad zemlje za igralište. Ni tjelovježba ni sport nisu mu strani. On nastoji da klerici dobiju balun, loptu. Isto tako kad su klerici iz Makarske došli u Zagreb. Gotovo da nema područja života ili socioloških slojeva u koja on nije zašao, u koje nije zračio i djelovao.

Posebno bi trebalo progovoriti o ocu Anti kao isповједniku u svezi s karitativnim radom. To iziskuje velika istraživanja, osobito teološka, da bi se moglo razlučiti isповijed, duhovno vodstvo i karitas. U njegovu se životu sve to jako prožima. Nisu djela milosrda samo u materijalnom nego su i u duhovnom.

Po isповједima je jako utjecao na formiranje čovjeka na oblikovanje bilo osobe čovjeka vjernika laika ili osobe svećenika, redovnika, redovnice... Svoj duh je prenosiо na sve koje je odgajao, a osobito na svoju zajednicu. U duhu Kristovu uvijek kaže: "Bože sačuvaj da bi oni našli mene. Oni neka dođu tražiti Isusa, oni neka nađu Isusa".

Vjerujem i siguran sam da svi oni koji su prošli kroz Antićevu školu duhovnosti i vodstva i odgoja, da svi oni maksimalno karitativeno djeluju. Bilo bi jako korisno za Antićev proces beatifikacije i svetosti da se ti ljudi objedine, da se oblikuje nešto što bi se zvalo KARITAS OCA ANTIĆA. Ne da bi stvarali novu strukturu, udružbu, nego da bi skupili novu snagu. Njegove su česte kratke molitve uvijek bile da bi primili od Boga tolike darove i da bi te darove znali upotrijebiti i darovati drugima. On je čvrsto vjerovao da više prima onaj koji daje nego onaj koji prima.

Tako je otac Antić za svoju subraću provincije Presvetog Otkupitelja sastavio molitvu od jedne rečenice, a mi je možemo primiti i kao našu zajedničku molitvu: **Čuvaj i očuvaj nas, Presveti Otkupitelju, kao istinsku djecu Majke Siromaštine da svatko vidi i svjedoči: to su Mala braća, Amen.**

DOBROTA MALENIH

(na spomen o. Antiću)

*Netko je dohodio malenima
iz svijeta čudesnog
gdje izvire potok tišine
i zora što svice
s mirisom majčinih halja.*

*Netko je dohodio pradavno i ostao
u mlijeku i pšenici
u dolini gdje se Gospod spušta na rosu
svakog jutra*

*i u zraku sunca
unosi darove dobrog Oca Ante
i ostane netko dok djeca mrmore
s krunicom od jasenovine
i usne im mirišu
na pupoljke ljubičice
— sve što ostade od bakina naslijeda
i od kuće pruća i kamena.*

(Anita Pavić)

USKRS

(O. A. Antiću za vječni Uskrs)

USKRS je sjaj svjetlosti,
Jači od sunčeva žara,
Život punine sreće
Svih muka, vaja;
U dušama poema božanska
I znamen proslavljen
Za vječnost novih Trijumfa
Svakog vapaja srca,
Koje se iz smrti zala i grijeha
U ljubavi oproštenja
Na novi život rađa!

USKRS je smrt pobijeđena
I noć tame rasvijetljena;
Život slomljenih poleta
I pobjeda nad paklenim tamama
Svih zemljanih nada.
SJAJ VJEĆNE SLAVE ŽIĆA;
Himan nad svim himnima,
Plamen pobjede
Nad svim pobjedama;

Lauda nad svim zvijezdama
I svjetlost svih svjetlosti
U zorama svih Danica
I ljepota svih ljepota!

USKRS je slava i proslava
Vječnoga Krista,
Proslavljeni Golgotском
Patnjom
U zagrljaju ljubavi križa;
Najsjajniji znamen
I spoticajni — ugaoni —
Kamen,
Vječni barjak neba i zemlje,
Koji se trijumfom života sjaji
Nad svim tamama i jamama —

Nad grobljima usuda
I rakama Juda —
Čovječjeg mraka!

USKRS je jedini i SAM,
Vječni nam PLAM;
Još neispjevana PJESMA
Na jalut padova — jada,
Svih čemernih nada!

AVT

11

PREDAJA MAGISTARSKE SLUŽBE

Da podsjetimo cijenjene čitatelje lista, kao i sve štovatelje Sluge Božjega, na vršenje duhovne odgojiteljske (magistarske) službe o. Antića, koju je vršio od svoje Mlade mise (1917) do 1956. i koja će — prema nekima — pri koncu biti presudna za njegovu kanonizaciju, donosimo tekst (ovaj članak) da uočimo i spoznamo **KAKO JE O. ANTIC VODIO, ODGAJAO SVOJE KLERIKE BOGO-SLOVE I KAKO IH JE PREDAO NOVOM ODGOJITELJU** (magistru).

Ima neupućenih i površnih poznavalaca Antićeva života i rada (odgojiteljske njegove službe) koji smatraju da će kraj njegova magistarskog mandata biti najveća zapreka za njegovu beatifikaciju, proglašenjem blaženim i svetim, jer da je posljednje godine popustio u odgojiteljskoj dužnosti i službi; naime, da je više posvećivao svoju pažnju i skrb brojnim vjernicima koji su ga sve više tražili i molili za duhovne potrebe negoli svojim bogoslovima, budućim mladim svećenicima, kojima je, zbog prevelikog duhovnog posla s vjernicima, mnogo u odgoju popustio.

Donosimo (dolje) sav tekst dokumenta "PREDAJA KLERIKATA...", koji govori obratno, tj. o savršenstvu odgovorne odgojiteljske službe o. Antića kojom je posvećivao Bogu, Crkvi i narodu i sebe i svoje odgajanike, klerike i bogoslove. Svatite svu pažnju da uočite tu Antićevu dobrotu i ljubav prema odgoju novih svećeničkih zvanja.

Članak je izvađen iz arhiva Franjevačke bogoslovije u Makarskoj i donosimo ga u cijelosti.

In Nomine Domini!

PREDAJA KLERIKATA NOVOM MAGISTRU P.O. fra JURI RADIĆU

— Subota, 29. IX. o.g. Na sv. Mihovila Arkandela —

U sobi O. Magistra, u prisutnosti P.O. Gvardijana fra Bože Vuce, P.O. fra Venceslava Nakića i svih nazočnih klerika predao sam naš Filozofsko-bogoslovni Klerikat novom P.O. Magistru ovim riječima:

Život teče, — a "milostivi Gospodin divnim redom dijeli službe anđelima i ljudima", kaže crkvena molitva na blagdan sv. Arkandela Mihovila. I mi danas u našem samostanu želimo obilježiti početak jedne službe, koju je milostivi Gospodin divnim redom udijelio onome, koga je sam odabrao. Uživimo se u vrhunaravnost ovog zbivanja. Mnogo poštovani Otac Provincijal imenovao je našeg Oca fra Juru za Magistra našega klerikata a mi znamo, da je Gospodin prihvatio ovu odluku kao svoju. Blago nama, ako u ovom času znamo doživjeti ovu Gospodinu blizinu, ako znamo osjetiti veličinu svoga Boga posvećenog života u obitelji svetog O.

Franje, koja odiše sedamstogodišnjom tradicijom Kristocentrične duhovnosti u atmosferi vazda svježe i mlade slobode djece Božje.

Osim same osobnosti svoga Odabranika Gospodin po provincialnom Starješinstvu reda daruje vama, svojoj uzdanici, opširnu i temeljitu njegovu naobrazbu, njegovo solidno bogoduho znanje, i još više živu vjeru i iskrenu njegovu ljubav prema Bogu, prema svetoj Crkvi, prema Provinciji, njegov duh žrtve usko povezane uz Križ i Presvetu Euharistiju.

Poštovani Oče Magistre, predajem ovaj čas u Twoje ruke ovu našu uzdanicu, našu djecu, našu nadu i sve naše blago. U času, kad isto onako po odredbi Gospodinovoj ostavljam ovaj položaj, kako ga Ti primaš, dopusti, da Ti kažem, da sam kroz dugi niz godina čuvao i usavršavao ovo najveće i najdragocjenije dobro Majke Provincije, da sam ga cijenio, volio i u Bogu ljubio. Za našu dragu braću kucalo je moje srce, ljubilo ih je, za njih sam žrtve prinosio veselom dušom. Pouzdavao sam se u njih, pa se nisam služio u odgojnem radu i u nastojanjima drugim metodama nego franjevačkom dobrotom i ljubavlju, i mogu reći, da su te plemenite duše razumjele taj postupak, ako ne odmah, ali kasnije u životu svakako. Mogu reći pred Gospodinom, da sam nastojao pokazivati našoj mladosti puteve do vrhunca Božje ljubavi, da se po toj ljubavi ona formira i razvije u snažan, sveti i blagoslovjen naraštaj. Sav je moj rad bio usmjeren u jednom pravcu, da se naša mladost zaljubi u Isusa poput sv. Oca Franje, da ljubi Mariju svim mlađenačkim snagama, da budu najvjernija djeca svete Crkve, da zanosno ljube svoga svetog Oca Franju, Red, Provinciju, kojoj pripadaju. Želio sam, da budu dragovoljna žrtva za bližnjega, a osobito za duše, koje će im Bog povjeriti, da zaboravljaju sebe i slijede Propetoga Učitelja.

Dragi Klerici, predajem vas novom poštovanom Ocu Magistru po našim redovničkim ustanovama i molim vas stavite mu svoje duše u srhunaravskom poštovanju, otvorite mu svoja srca u ljubavi i iskrenosti. Primite ga sveto, odano i u redovničkoj poslušnosti onako, kako vam ga je poslao mnogopoštovani Otac Provincijal.

U tom svečanom času molim za oproštenje dragog Boga, sve svoje Poglavare, posebno mnogopoštovanog Oca Provincijala, poštovanog Oca gvardijana, svu redovničku zajednicu i cijelu Provinciju za sve pogreške, nedostatke, propuste i nemarnosti, kao i za sve dane sa-blazni u mojoj odgovornoj službi. Ovim se moja duša ne dijeli od našega Klerikata, molit ću za njega i pripravan sam na svaku uslugu, kojom bih mogao poslužiti.

Primi, Oče Magistre, svoju od Gospodina "divno dodijeljenu" službu, neka Te raduje poslušnost i odanost naše mladosti, neka Te prati moje iskreno poštovanje, neka Te potpo-maže blagoslov svetog našeg Oca Franje, da ih sve u ljupkom skladu slobode i posluha po duhu naše franjevačke duhovnosti dovedeš do punine mjere Kristove.

Zatim su klerici iskazali svom novom O. Magistru poslušnost i poštovanje poljubivši mu ruku.

Poštovani Otac Gvardijan je na to s nekoliko očinskih riječi potakao i oduševio Klerike na iskrenu pokornost i sinovsku ljubav prema svom O. Magistru.

Zagreb, 29. IX. 1956.

Pismo se nalazi u: ZAPISNIK — Franj. Bog. klerikata
MAKARSKA, od 1. I. 1939.

Antić fra Ante

OBAVIJEŠT ČITATELJIMA

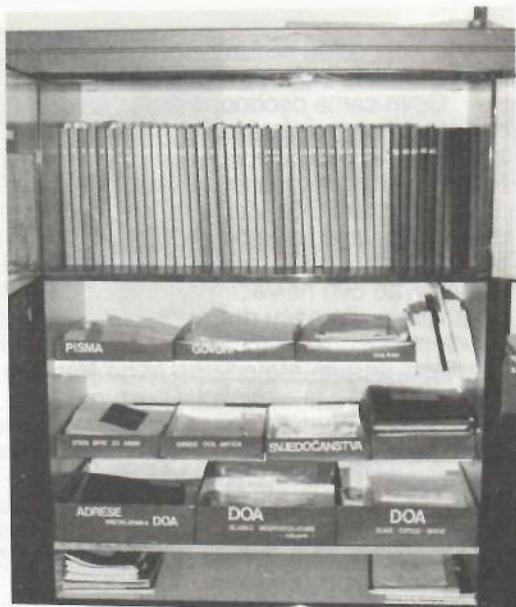
Naš list "DOA" prima mnoge pohvale i priznanja, kao i kritičke osvrte na pojedine članke. Zato ćemo obnoviti rubriku "Pišu čitatelji i štovatelji Sluge Božjega ili iz Vaših pisama". Možda ta rubrika počne već od idućega broja. Nakana vaših dopisa — pisama neka budu u svjetlom liku svetosti i života Sluge Božjega, a i svih nas njegovih štovatelja i čitatelja glasila "DOA".

SJEDNICA KOMISIJE ZA ISPITIVANJE SVJEDOKA

Komisija, koju je imenovao preuzvišeni nadbiskup i uzoriti kardinal Franjo Kuharić, za ispitivanje svjedoka o životu, liku i djelu o. Ante Antića sastala se je na svojoj prvoj ovogodišnjoj sjednici (17. I. o. g.) u prostorijama Vicepostulature. Svrha sjednice bijaše da se uvidi dosadašnji postignuti rad i napredak prema cilju beatifikacije i što treba dalje činiti.

Istaknuto je da su toj komisiji 102 osobe (svjedoci) dostavile svoja svjedočanstva o Božjem Sluzi i da ih ima još nekoliko koje su uskrsle iz svjedočanstava što ih treba pod hitno ispitati, i to na zahtjev promicatelja pravde, tj. jednog od članova komisije.

Sjednici su prisustvovali ne po dužnosti nego zbog potrebe i evidencije rada te komisije, vicepostulator o. fra Stjepan Vučemilo i voditelj Vicepostulature o. Vladimir Tadić. O. Vučemilo je zatražio da ta Komisija za ispitivanje svjedoka što prije ispita i još dvojicu svjedoka; a Vicepostulatura da pronađe dvojicu teologa koji moraju pročitati sve spise, pisma i djela o. Antića i o tome po savjeti oni trebaju dati pismeni izvještaj, a Komisija će ih naknadno saslušati i ispitati. Njihov pismeni izvještaj za Kongregaciju u Rimu postaje drugorazredni izvor za lik i krepostan život Sluge Božjeg. Poslije toga saziva se velika zajednička sjednica CORAM EPISCOPO — pred nadbiskupom, na kojoj slijede primjedbe nadbiskupa i vicepostulatora. Ako je od Komisije sve najbolje sređeno, a ako o. nadbiskup i o. vicepostulator nemaju nikakvih primjedbi, završava se biskupijski postupak — spisi, pisma i dr. (prevedeni na talijanski) prenose se u Rim i Kongregacija za proglašenje blaženika i svetaca nastavlja svoju odgovornu službu za

Slugu Božjega. Kanonizacijskom postupku u Rimu mora se dostaviti na talijanskom jeziku djelo VITA AUTENTICA — AUTENTIČNI ŽIVOT O. ANTE ANTIĆA.

Sjednica komisije za ispitivanje svjedoka završila je s prikazom o. Stjepana o njegovu zdravstvenom stanju.

ASTANAK SURADNIKA VICEPOSTULATURE

Sastanku koji je započeo molitvom i lazivom "Slugo Božji, o. Ante Antiću...", a vodio ga je voditelj Vicepostulature o. Vladimir Tadić koji je na početku pozdravio sve prisutne suradnike, može se zbog same korisne i plodne diskusije, kao i veoma ugodne rasprave, dati najkvalitetnija ocjena. Bijahu prisutni ovi suradnici: o. Nediljko Jukić, tajnik Provincije Presv. Otkupitelja, fra Stjepan Vučemilo, fra Vladimir Tadić, prof. Gabrijel Jurišić, dr. Hadrijan Borak, dr. Kornelije Šojat, don Živko Kusić, fra Pavao Vučković, dr. Neda Hrčko, s. Andelina Kujundžić i s. Asumpta Strukar. Dvojica revnih suradnika, dr. Rudolf Brajčić (zbog bolesti i operacije) i dr. Ante Sekulić (radi službene dužnosti izvan Zagreba), navrijeme su obavijestili Vicepostulaturu o nemo-gućnosti dolaska, zaželjevši svim sudionicima sve najbolje u radu.

Sastanak se održao 20. I. o. g. u prostorijama Vicepostulature, i to prema programu: 1) stanje Vicepostulature — što se učinilo na kauzi kroz 1990; 2) dalji koraci na kauzi za beatifikaciju Sluge Božjega; 3) dosadašnji i novi oblici širenja glasa o svetosti života Sluge Božjega; 4) posebnosti za glasilo DOA i 5) kakav program za 26. obljetnicu blažene i svete smrti o. Antića.

Nakon opširnog izvještaja voditelja Vicepostulature fra Vladimira Tadića o svim spomenutim i istaknutim točkama došle su na red misli i želje svih prisutnih suradnika, što zaista bijaše veoma korisna rasprava, vrijedna najlepše pažnje. Naime, isticane su moguće inicijative da se zbog sve većeg širenja glasa o svetosti Sluge Božjega osnuje LAIČKO-CRKVENO ANTIČEVO DRUŠTVO, i to pod njegovim imenom i nazivom kao što bi moglo biti "ANTIČEVI PRIJATELJI" ili "BRAĆA I SESTRE O. ATNIĆA", koje bi imalo svrhu neprestanog širenja Antićeve famae sanctitatis — glasa svetosti, a samo bi — zbog svoga značenja — pred Crkvom i svijetom posjedovalo kanonske okvire, na primjerima Antićeve ljubavi prema Bogu i čovjeku. Jasno, govorilo se, da bi takvo društvo u duhu Antićevih smjernica i njegove "ŠKOLE" ostvarivalo svoje ideale za vječnim ciljem spasenja duše i dobra svakom čovjeku; kao što je sam o. Antić djelovao riječima i primjernim životom, tako će djelovati i članovi društva.

Nicale su i druge ideje na principima i uzorima koje je, također, Sluga Božji os-

tvarivao. Kao što se već širi glas o njegovoj svetosti, ne samo u Zagrebu i drugim većim ili manjim mjestima, tako da bi se (njeprije) u Zagrebu pri Vicepostulaturi osnovala duhovna i karitativna ANTIČEVA ORDINACIJA, i to pod ovim nazivima: ANTIČEVO SAVJETOVALIŠTE, ANTIČEV TELEFON, ANTIČEVA ISPOVJEDAONICA, ANTIČEV KARITAS, POMOĆ ZA POTREBNE, bilo to duhovne ili tjelesne siromaše kojih će biti sve više i više u gradovima. O. Antić je najdivnij primjer u takvom apostolatu uz odgoj duhovnih zvanja.

Sastanak je završio poslije dvosatne ugodne i korisne rasprave i diskusije ovim riječima voditelja: "Na svima nama, koji smo i Antićevi izvanredni štovatelji, ostaje da budemo još gorljivije zauzeti za širenje glasa o svetosti Sluge Božjega i da sve više u srcu i duši nosimo ljubav i čašćenje i poštovanje svetosti života po primjeru o. Ante Antića; da se posebno molimo na nakanu koju Crkva od svih traži, za beatifikaciju, kanonizaciju toga živog uzora svetosti."

Da Gospodin da se počnu takva društva (LAIČKO-CRKVENA) ostvarivati za bolji i sretniji, korisniji i ljestvičniji život u našim gradovima, župama! To bi bio — po Antićevu primjeru — preporod čovjeka i svijeta.

Antić nas je, doista, svojim velikim i svjetlim uzorom na to i zadužio, pa neka u skoroj budućnosti to i bude.

VAT

UPOZORENJE

MOLIMO SVE ŠTOVATELJE SLUGE BOŽJEGO O. ANTE ANTIĆA, KOJI SE U VELIKOM BROJU PO SVOME DOPISIVANJU JAVLJAJU U ZNAK ZAHVALNOSTI NA UDJELJENIM MILOSTIMA ILI PO SVOJIM MOLITVAMA PREKO SLUGE BOŽJEGA TRAZE NJEGOV MOĆNI ZAGOVOR, DA NAM SVOJA PISMA PIŠU RAZUMLJIVIM I ČITKIM RUKOPISOM, ŠTO POŠEBNO VRIJEDI I ZA NJIHOVE ADRESE. AKO SE NECITKO I NEJASNO PISE, NE MOŽEMO NI OBJAVITI A NI ODGOVORITO DOTIČNIMA KOJI SE — I GOTOVО — SVAKOGA DANA JAVLJAJU. OVO UPOZORENJE UZMITE U OBZIR! HVALA!

Voditelj Vicepostulature

Dr. Neven Jelavić

PRIZNANJE ANTIĆEVA LIJEČNIKA

(DIRLJIVI OPIS DR. JELAVIĆA)

Ne sjećam se koji dan bijaše pri koncu pedesetih godina, kad sam prvi put sreo patra Antića; no sjećam se kao da to bijaše jučer. Dojam koji je ostavio na mene prvi susret s ocem Antićem ostao je kroz cijeli život trajan — neizbrisiv. Neke fizionomije, čini mi se, ostavljaju fotografiju u mom mozgu već kod prvog susreta i kad god se preda mnom ponovno pojave, gdje god i između koliko god ljudi, prepoznajem ih i doživljavam kao stare znance. Za neke od njih je moj negativ korektivan i moram ih ponovo upoznavati, a pater Antić je ostavio tako jak dojam kod prvog susreta da mi se produbljava godinama; posebno kada je on postao moj pacijent, a ja, kako je znao reći, "njegov doktor".

Tako, kod samog prvog liječničkog pregleda učinilo mi se da ja to lice već dugo poznam — imam pred sobom. To su ona lica koja je uvijek ugodno susretati; lica koja unose toplinu u domove, u kuće, mir, povjerenje — ono ljudsko, duboko ljudsko — toplinu, koja je nekima dana i iz njih zrači. Teško mi je sve to ocijeniti i izmjeriti intenzitet tih zračenja, jer dobrih ljudi ima i mi ih susrećemo. No, da se bolje to razumije, sretao sam ljude raznih profesija i iz raznih redova, kad govorim o intenzitetu, ali ja nišam mogao naći takav primjer ni u redovima kojima je pripadao i u njima služio pater Antić. Činilo mi se kao da je njegovo lice sišlo sa slikâ svetaca koje su bile i bdjele po zidovima naših soba, iznad kreveta mog djetinjstva. Možda je upravo to bio razlog da sam se intenzivno zainteresirao za zdravlje dobrog i skromnog čovjeka u surom habitu, koji mi je svaki put i veoma često donosio i unosio kao najdraži aspekt u taj period života što ga danas doživljavam kao najljepšu priču nikada ispričanu.

Otada, kako rekoh, imao sam mnoge susrete s patrom Antićem, otkrivaо njegovu ličnost i dobivao dalje dokaze istinitosti mojih prvih impresija koje su bile projekcije njegova bogatoga i sjajnog duha.

Nažalost, pater Antić je bio srčani bolesnik, imao je bolest koju je on, činilo mi se, s većom odgovornošću morao liječiti, ali je to sam — za sebe — smatrao sporednom dužnošću. Istina, iznosio bi on vrlo precizno simptome svoje bolesti iz kojih se vidjelo da mu nije lako; slušao bi

moje upute i savjete, pažljivo i redovito bi dolazio, uzimao je lijekove, ali, čini mi se, o tome je veću brigu vodila sestra Martinka — posebna i jaka ličnost, neugasiva uljanica požrtvovnosti — nego on sam.

Vrlo često sam ga posjećivao u njegovu samostanu, Vrbanićeva 35, kad su mi javljali da mu je vrlo loše. A to nije bilo jedanput. No, nerijetko bi on mene našao u svojoj sobi gdje sam ja njega trebao naći; vraćao bi se iz crkve i ispričavao se odmah s vrata uvjeravajući me da mu je "sada bolje". Brzo sam video da mu nije dobro ni bolje. Imao je dječju čistoću u skrivanju istine i ne bi mogao ići dalje od toga u bilo čemu. "Da, sada je bolje." Ali zapravo nije bilo bolje.

Isto tako sam imao prilike kod alarma da mu je loše i da se stanje pogoršalo. Sestra Martinka, potpuno prožeta poštovanjem kvaliteta bolesnika, to je priopćavala više kao nekakvo "naredenje". Ispred njegovih vrata sresti lica — tek sam to poslije shvatio — čekaju da uđu i da dođu na red, za mene bijaše dirljivo, više nego impresivno. Kad bih ja ušao u sobu, pater ih je brzo otpremio, ali sam tek poslije doznao da su to iz kolone onih mnogobrojnih koji svakodnevno dolaze patru i traže melem za svoje rane. O tome on meni nije govorio ništa, no brzo sam mogao vidjeti da je to morao raditi s velikim naporom. Koliko god sam ga opominjao, uvijek je bilo isto i čini mi se kao da mu to bijaše najveći teret što se morao opravdavati i što ja ne mogu shvaćati kao on. I ja sam počeo shvaćati, no više nisam htio sve vidjeti, a to je moj pacijent duboko uočavao, osjećao.

No, dok je ležao u bolnici, iz onog ugla sobe gdje mu je bio krevet nisu tako reći trebali bolničarku, jer on se brinuo za bolesnike oko sebe skromno i nenametljivo, tako da je brzo budio respekt i poštovanje okoline. Na onom licu koje je izvirivalo iz bolesničkih plahta video sam suru tkaninu franjevca koje zapravo nije bilo. I opet sam video kako je lice sa slike iznad kreveta mog djetinjstva sišlo u bolesnički krevet moga odjela.

Susreti s patrom bili su česti i naši su se razgovori kretali na općim ljudskim problemima. Pater je imao široki interes. Interesirala ga je i medicina, ali ne kako bi pomogao sebi. One spoznaje koje je tražio, osjetio sam da je tražio za druge. Vjerojatno za one kolone koje su dnevno čekale pred vratima njegove sobe.

Neobično je volio čovjeka i imao shvaćanje za njegove devijacije i čak mi se nekoč činilo da on zlo ne vidi, da ga zlo ne iritira u mjeri u kojoj sam očekivao. On je vjerovao da i čovjek zmija može postati čovjek golub pa zato kod takvih razmišljanja — gdje su argumenti za milost bili jako škrți i nikakvi — on je ipak nastavljao: "Treba se boriti, treba u čovjeku otkriti dobro, treba zlo pretvoriti u dobro, obrartiti." Da, on je video zlo, bez sumnje, no on je u čovjeku video bolje od svih drugih ljudi onaj atom dobra i veću mogućnost da se on pokrene na dobro. Njegov pristup zlu bio je drugačiji i zato ga i nije tako iritiralo jer je želio i vjerovao "da će biti bolje" i onda kada je video samo sitni atom koji je nešto obećavao u milijunima atoma koji davno bijahu truli. Njegov pristup zlu, doista, bijaše drugačiji. I sumnjam da bi, takoder, njegov bič išao dalje od prijetnje, onako kako sam ga video, kad je bio izazvan od onoga za kojeg sam ja vjerovao da nema ni jednog atoma dobra; zaboravivši na svoje srce, on bi digao iznad glave ruku, habit se proširio, a oči bi mu se zažarile i prijetio se onim kojemu je on cijeli svoj život posvetio. No, mislim da je to i najviše što je fizički mogao izraziti pa da bijaše i najzdraviji. Ono što dobar otac može učiniti zalatalom sinu, to bi on svim bićem činio da ga odvrati od zla.

On nije bio borac za dobro koji ostavlja fizičke ožiljke protivniku. U tome ga je sprečavao njegov pogled na svijet; ne eliminiranje, nego obraćenje. On nije onaj borac koji ostavlja fizičke ožiljke po tijelu i dušama onih koji su s druge strane barikade. Pater Antić nije imao takvu snagu, a to što je i nije imao, upravo i bijaše snaga koju posjeduju rijetki — što ih čini izuzecima u svijetu i na zemlji; ne liječiti mržnju mržnjom, ne stvarati ožiljke i boli, nego liječiti rane. On je smatrao da čovjeka treba učiti, shvatiti; da mu treba praštati, pomagati mu i nikada ne sustati u tome — ne kamenovati ga da bude kamenovan — jer treba ga uvijek i neprestano liječiti do kraja. On je u tom najplemenitijem poslu imao arbitra za ljudske grijehе, zloče i zablude, a bijaše to Onaj kome je pater Antić poklonio cijeli svoj život, i to do posljednjeg atoma. On je

U SOBI PREMINUĆA OCA ANTIĆA

Nikada vječnosti
u mojem stihu
koliko si je ti
pružao na dlanu,
u osmijehu,
u riječi,
za sve supatnike dar,
za sve ljudе supatnik;

hvala što si tekao
našom dolinom,
lječio rane i
zaustavljao kiše,
za sve radosti hvala
iz tvoje malene niše!

Fra Neven P.

U Zagrebu, 10. II. 1991.

vjerni i ustrajni vojnik tih misli svoga Učitelja. Za njega, zapravo, nigdje i ni u čemu nisu postojale nikakve barikade. On je u potpunosti služio svome Bogu i svakom čovjeku, a tome je dokaz u njegovojoj normali, razboritosti, susretljivosti, uviđavnosti, humanosti i efikasnosti, upravo mnogobrojni pratioci i poklonici patra Antića, kojih bijaše velik broj iz najrazličitijih staleža. To su kvalitete koje je u velikoj mjeri posjedovao i kojima je cijeli svoj život osvajao ljudе.

Čovjek dolazi na vidjelo, ljudi ga otkrivaju prije ili poslije. Bježe od njega ili ga traže; najveći lukavac se ne može dugo skrивati. Njega su samo tražili, ali ne iz straha nego da se oslobođe straha. Kad su ga tražili, željeli su u njemu sresti čovjeka; naći mir i sigurnost. Tražili su riječ, a ona je isijavala — iz čovjeka u surom habitu — vedrinu života, mira i sreće.

On je poticao ljudе na razna dobra djela — samo tako je htio otjerati đavla iz ljudske "avlige". On je vjerovao da je svakom ponešto potrebno. Kvalitetom paralizirati neprijatelja, dobrotom mu potresti savjest i od njega načiniti čovjeka.

Takov je ostao do kraja, te mu ni bolest u tome nije smetala da umanji njegov psihički i moralni ekvilibr, a volja mu je na tom putu bila čvrsta kao da je željezna. Ako je bolest utjecajna, onda je ona utjecala samo na kvantitet, ali ne i na kvalitetu njegova rada; jedno i drugo je dosezalo do maksimalne granice ljudske moći.

Nakon dugog poznanstva shvatio sam one kolone ljudi koje su čekale svakog dana pred vratima patra Antića, jer kad sam god došao k njemu i zbog njega, ma koliko god sam bio umoran, odlazio sam odmoreniji, jer iz njega mi je nešto zračilo što je životu davalo jedan drugi dublji sadržaj i smisao, jednu sigurniju dimenziju postojanja na zemlji i duboku ljudsku vrijednost; pater Antić uistinu bijaše simbol skromnosti, požrtvovnosti, čvrstine i duha.

Kad je mirno zaklopio svoje oči, postade mi jasno da sam izgubio velikog prijatelja sa svim onim kolonama koje su ga na sprovodu pratile. To je velik gubitak za njegov i moj hrvatski narod. Istina, za njega nije bilo barikada: on je bio velik humanist, ali se jasno osjećalo da mu ljubav i briga za svoj hrvatski narod bijaše najveća žrtva života. Pater Antić je sušta čovječnost — borac za čovjeka — istinski borac; borac koji nije ostavljao ni na kome ožiljke, osim na samom sebi, za razliku od drugih boraca, drugih ideologija koji su, po mom shvaćanju, bili veliki humanisti i cijeli su svoj život dali za to (a njima sam također bio liječnik), a znali su samo za barikade, i to samo za one koje su ostavljale ožiljke na onima sa druge strane u uvjerenju da je sve to poradi čovjeka i dobra čovječanstva. Ne vjerujem da bi oni digli ruku ikada na patra Antića, iako ni taj predikat o njima ne bih mogao reći. No, oni su ostavljali ožiljke na duši patra Antića ne zbog cilja, nego zbog metode; ljudе su dijelili na barikade, a za patra Antića zapravo ne postojahu nikakve barikade. Pater Antić je činio samo dobra djela svima — on je

patio nad umornim čovječanstvom — on bijaše premalen, preskroman i nečujan da ga svi čuju; on je puhao u trubu koja odzvanja svijetom — trubu Solženjicina, Pasternaka, Tina i mnogih drugih. Truba koja za vječnost potresa, ali posebno potresa ono što ljudi na nju ostaju gluhi. Tu trubu zapravo čuju najbolje ranjenici — oni koji pate, a fronta je onih, koji su na nju gluhi, nažalost, vrlo jaka. Nad tom činjenicom ranjenih u svijetu, kao i nad frontom jakih i moćnih, pater Antić je najviše patio — krvario.

Razmišljajući nedavno nad njegovim grobom — koji je po sebi vidljiv znak da njegov duh živi i da se poštuje, da fizička smrt za velikane duha nije nestanak i prestanak svega — došao sam do misli kako bi jedna živa i bujna maslina trebala rasti uz njegov grob, ali ona maslina iz škrte zemlje južnogradske pristava i kamenjara, maslina s debelim i ispucalim stablom, izudarana burama i sušama, s brojnim kovrčavim granama bogatim lišćem, koje smiruje i daje bogate plodove najlemenitije vedrine života, blagosti i ustrajnosti, dojam vječnosti; jedna živa maslina — simbol plemenitosti, duhovne sočnosti, snage i vjere u nadu mira i pobjedu dobrote. Ta "maslina" su sva Antićeva braća i sestre, veliko stablo duha oko groba koji uskršava plove dove ljubavi i dobrote za vječnost.

Molbe ocu Anti Antiću

Antiću sveti, tako Te zovem,
jer Tvoja svetost zraka je zore.
Danice zvjezdo, uzorom budi,
svijetli nam pute u dane ljute.
Pružam Ti ruke, milosti tražim,
ne odbij molbe, Ti Oče blagi.
Molim za sebe i cijeli svijet,
da svaki "brat" postane svet.
Oče Ante, otari suze,
Ti pruži pomoć, svim koji Te ljube.
Svijetli nam žarom s neba gor—,
vodi nas k cilju, u nebeski dvor.
Ti Oče blagi, bijednima priđi,
Ti koji nas ljubiš, na oltare siđi.
Siđi nam dolje, djeca Te mole,
Oče naš dobri, molbe ne odbij.
Ozaren krepošću i toplinom neba
primjer si svetosti koja nam treba.
Svetlost nam pruži koja nam treba,
Svijetli nam pute do plavog neba.
Boli ublaži, milost podari,
molbe ne odbij, srca ražari.

Denka Antunica-Petrović
Ston

DVIJE OBLJETNICE

PRIJENOS TIJELA I OTVORENJE POSTUPKA

U svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu, gdje se čuva i časti tijelo sluge Božjega o. Ante Antića i gdje djeluje Vicepostulatura za kauzu i proces da se Slugu Božjega proglaši blažnim i svetim, proslavile su se dvije proslave, 15. i 16. prosinca: 20. obljetnica prijenosa tijela Sluge Božjega s Mirogoja u kriptu M. B. Lurdske i 6. obljetnica otvorenja postupka za beatifikaciju, kanonizaciju.

Naš sluga Božji o. Ante Antić kroz cijeli život isповједnik i preko 40 godina odgojitelj duhovnih svećeničkih-redovničkih zvanja, koji je bio neumorni i izvanredni duhovni vođa, savjetnik i čudesni Tješitelj mnogih vjernika, neprestano bijaše nošen ne-

opisivom težnjom za vrhuncima evanđeoske savršenosti — sjajio je likom i djelom unutarnjega sklada, mira, molitve i ljubavi, iskazujući životnu radost i sreću u Bogu bezbrojnim vjernicima, koji su ga u svako vrijeme tražili i molili za sv. isповјед, savjete i zagovore po njegovim pobožnim molitvama. Tako je i danas nakon 25. godina poslije njegove smrti, kada se glas o njegovoj svetosti širi, povećava i napreduje — prelazi granice Lijepe naše.

Mnogi Antićevi štovatelji, kao i u vrijeme njegova života, po svojim molitvama pokraj njegova groba ili u njegovoj sobi gdje je blaženo i sveto preminuo, doživljavaju njegovo osobljuno djelovanje: pomoć, ljubav i zagovor, posebne milosti i pomoći koje od

njega i danas prose i traže. Čak i njegovo čudesno djelovanje u raznoraznim teškoćama i pogibeljima očituje kod brojnih štovatelja duboke tragove njegova zagovora i karizme njegove skrbi kad mu se s vjerom utječu.

Vicepostulatura je priredila dvodnevnu proslavu 20. obljetnice prijenosa tijela s Mirogoja u kriptu svetišta M. B. Lurdske, kao i 6. obljetnice procesa za proglašenje blaženim i svetim Sluge Božjega, a po sv. misama i propovijedima, predvodili su ih voditelj Vicepostulature o. Vladimir Tadić i misionar o. Stanko Mijić, brojni štovatelji su radosnim odazivom i zanimanjem za svetost po uzoru o. Antića molili se i kod njegova groba za svoje razne životne potrebe kao i za njegovu beatifikaciju, da ga Crkva što prije proslavi čašcu oltara. Uz velik broj vjernika našla se je i Antićevo rodbina iz Zagreba i iz sela Antićevo djetinjstva, iz Zatona. Prvi put stigao je i njegov najbliži rođak iz Buenos Airesa (Argentine) Ante Živković, nakon četrdeset godina izvan domovine, da se pomoli na njegovu grobu; sav uzbuden od sreće i radoći, samo desetak godina mlađi od rođaka fra Ante, pristupio je pobožno sv. pričesti, sjećao se je Antićeve mladenačke vedrine i svetosti kao i njegove

mlade mise u Zatonu, pričajući o izvanrednoj Antićevoj mladenačkoj živosti, vedorini, pobožnosti i radosti, što je kao mlađi bogoslov širio u Zatonu — pobuđujući kod svih mještana duhovne radosti u uzvišenosti življena sv. vjere.

Na kraju obiju proslava tih obljetnica prisutnim vjernicima, kao i obojici voditelja — o. Vladimиру i o. Stanku — zahvalio se je o. gvardijan i župnik fra Pavao Vučković, dok je voditelj Vicepostulature podsjetio sve štovatelje Sluge Božjega da je sazrelo vrijeme da se mnogobrojni štovatelji mogu učlaniti u Antićevo društvo ili članstvo, i to pod nazivima "ANTICEVI PRIJATELJI" ili "ANTICEVA BRAĆA I SESTRE", koje bi poput mlađe i vitalne masline raslo, razvijalo se i donosilo bogate plodove vjere, svetosti i karitativne djelatnosti; na slično društvo podsjetio je dugogodišnji Antićev liječnik dr. Neven Jelavić koji je tu inspiraciju — vjerojatno — dobio poslije Antićeve smrti dolazeći veoma često na njegov grob. Držimo, doista, da će se formirati mnogi štovatelji o. Antića u njegove prijatelje ili učlaniti u njegovu braću i sestre. To će pokazati budućnost i neka bude tako.

VAT

O. Stanko Mijić kod 6. obljetnice otvorenja kauze dao je svoje svjedočanstvo o svetosti Sluge Božjega. Donjet ćemo ga u idućem DOA

IZ GOVORA S 20. OBLJETNICE PRIJENOSA TIJELA O. ANTIĆA S MIROGOJA U CRKVU M. B. LURDSKE

Grob sluge Božjega o. Ante Antića, kojega mnogi štovatelji posjećuju i kod njega se mole zagovoru Sluge Božjega, posebno se časti prvih četvrtaka u mjesecu, jer je na prvi četvrtak (4. III) o. Ante blaženo i sveto umro, i na godišnjicu njegove smrti, pashe (prijelaza) u nebo, kada se u crkvi tri dana vjernici (trodnevnicom) pripremaju da taj veliki dan rođenja o. Antića za nebo bude posebno proslavljen. Osim toga slavi se i dan prijenosa njegovog tijela s Mirogoja (15. XII) u kriptu M. B. Lurdske, što se posebno

slavilo kroz dva dana (15. i 16. prosinca 1990), u subotu i nedjelju. Donosimo izvatke iz propovijedi voditelja te proslave 20. obljetnice prijenosa tijela, što su između ostalog o Sluzi Božjemu izrekli o. Vladimir Tadić i o. Stanko Mijić.

IZ GOVORA O. VLADIMIRA TADIĆA (15. XII. 1990)

...Vi ste se, duhovna braćo i sestre u Kristu, okupili da proslavite 20. obljetnicu prijenosa tijela sluge Božjega o. Ante Antića s Mirogoja u ovu našu kriptu (crkvu) Majke Božje Lurdske. Što vam mogu reći: Zašto je tijelo preneseno s Mirogoja ovamo? Zašto nije ostalo na Mirogoju? Čiji se smrtni ostaci prenose s groblja u crkve, gdje se vjernici okupljaju na službu Božju? Kroz 25 godina u ovoj crkvi vama su o dobrom oču Antiću propovijedali svi naši hrvatski nadbiskupi, većina biskupa i svećenika — teologa..., a Sluga Božji još je mnogima nepoznat ovde u srcu Zagreba. Što je kod Antića veliko da je s Mirogoja trebao biti prenijet u ovu kriptu?... Mnogi će Antićevi propovijednici i znanci — sjećajući se njegova velikog, duhovnog i svetog života među nama u ovoj crkvi i u ovom samostanu, gdje je živo i umro — izreći i zapisati o njemu DA JE SVE U ŽIVOTU ČINIO I RADIO IZ LJUBAVI PREMA BOGU I ČOVJEKU, i to do najvećih vrhunaca savršenog i kreposnog života. Mnogi će reći i zapisati DA JE O. ANTIĆ BIO NAJVEĆI BOŽJI DAR CRKVI I NARODU u našem stoljeću. Zar taj veliki Božji dar da ne bude štovan i čašćen među nama? Zar da taj dar Božji još bolje ne upoznamo da ga ne naslijedujemo? Božji darovi Crkvi, svijetu ne umiru, oni djeluju i poslije smrti — vode i pokazuju pravi put do vječne sreće svima koji ih osjećaju, mole i zazivaju; a posebno su od najveće pomoći onima koji ih naslijeduju u pravom, vjerskom i kršćanskom životu — takvima su uvijek pri ruci, u svim potrebama duše, tijela i života...

Oni su, također, svima poziv na svjedočenje Božje ljubavi za čovjeka, kao i na svetost života: **"Budite savršeni kao što je**

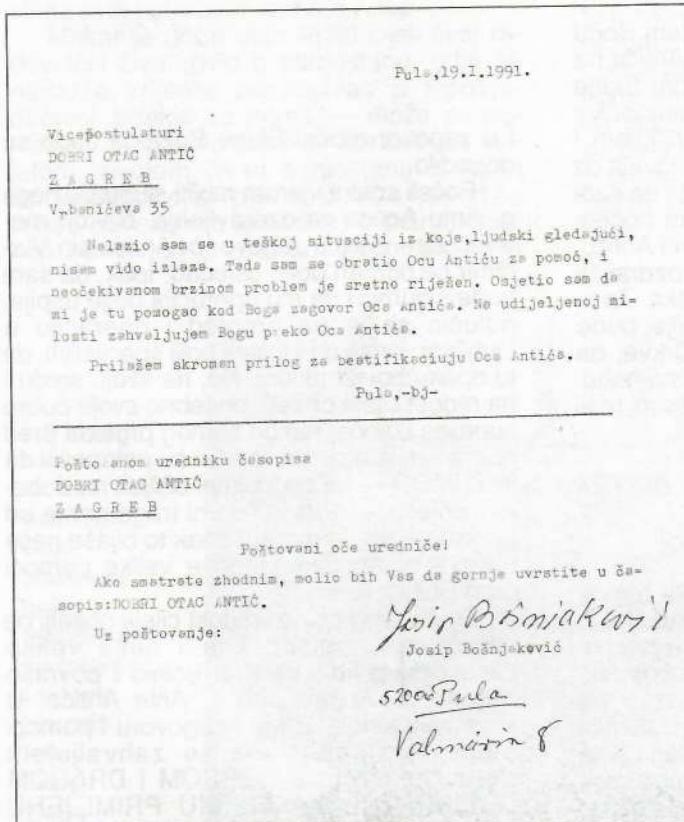
savršen Otac vaš nebeski." Te Isusove riječi, u najvećem dometu, ispunili su u punini života svi oni koji su živjeli puninu svetosti, tj. puninu Božjega života u svome biću. A takav bijaše — upravo — i Sluga Božji o. Antić, koji je cijelim životom, riječima i djelima pozivao i vodio sve oko sebe na taj život — vječno dostojan Božjeg života i Božje slave...

Kako je o. Antić znao užvišeno živjeti svetost i druge voditi i pozivati na svetost, sam je ostavio u svojoj poruci kad govori ovako: *"Dijete moje, govorim ti kao Isus — sad ču ti reći jednu tajnu svoga srca: želim da potpuno izvršim volju Božju, da izvršim djelo, koje mi je dao i u ovo još malo dana želim da ispijem kalež, koji mi Bog pruža... da to sve bude onako kako je Bog odredio. Želim onu svetost, koju mi je Bog dodijelio, a tebi ostavljam testamenat: nastavi svetost duhovnog Oca, upotpuni što nedostaje, ispunji onu svetost koju je tebi Bog dodijelio..."* Takvih riječi, govora i pouka, dok je druge vodio i usmjeravao k punini Božjega života u duši, kod o. Antića ima na tisuće stranica...

I Mirogoj, gdje je Antićev tijelo bilo pet godina sahranjeno u zemlji, posvećeno je mjesto. Moglo je u njemu i tijelo Sluge Božjega čekadi slavu uskrsnuća i vječnoga života s tisućama i tisućama pravednika, koje nitko izbrojiti ne može, ali ono je preneseno da bude ovdje — da nam iz ove blizine govori isto što nam je za života govorio: "Ovo što ti govorim, to ti govorи Isus!" Taj glas trebamo čuti, raspoznavati, uočavati ovde na njegovu grobu, iz njegova sarkofaga u ovoj našoj crkvi Majke Božje Lurdske. On nas i poslije smrti želi voditi k sreći života i

spasenju duše; k Bogu i vječnom životu u Bogu. On nas po tjelesnoj svojoj prisutnosti želi upozoravati kako je samo u Bogu potpuna sreća i slava ljudskoga života, što je činio svojim tijelom dok je živio i hodao s nama. I preko svoga groba, gdje mu se možemo moliti, on želi da nam bude i nebeski Zagovornik za sve naše duhovne, vjerske, tjelesne — životne potrebe...

No, molimo se kod njegova groba i za njegovu beatifikaciju, kanonizaciju da ga Crkva što prije proslavi čašcu i slavom oltara!

JAVNE ZAHVALE

Nalazio sam se u teškoj situaciji iz koje, ljudski gledajući, nisam vidio izlaza. Tada sam se obratio ocu Antiću za pomoć i neочекivanom brzinom problem je sretno riješen. Osjetio sam da mi je tu pomogao kod Boga zagovor oca Antića. Na udijeljenoj milosti zahvaljujem Bogu preko oca Antića.

Prilažem skroman prilog za njegovu beatifikaciju.

bj, Pula

Naša javna zahvala svemu Bogu po vjernom slugi Božjem o. Antu Antiću na uslišanoj molitvi, koja je po zagovoru Sluge Božjega moja majka ozdravila od neizlječive bolesti — raka, ovdje javno zahvaljujem i gospodi Slavici Bevc što mi je savjetovala da se molim Sluzi Božjem. Bogu hvala da sam ju poslušala i da sam se s vjerom počela moliti vjernome slugi Božjem o. Antu Antiću, jer je njegovom moćnom pomoći ozdravila moja mama od neizlječive bolesti raka. Za tu dobivenu milost želim da što prije bude proglašen blaženikom i svećem Crkve, da nam bude još većim zagovornikom na nebu. Za kanonizaciju i troškove prilažem svoj mali prilog.

Marija R. — 41241 BISTRA

Majka sam više djece i već baka brojne unučadi, a još sam u radnom odnosu u PTT. Preko glasila DOA zahvalila sam se pred tri godine za veliku milost koju mi je isprosio sluga Božji o. Ante Antić. Sada, također, na poseban način isto se želim javno zahvaliti dobrom ocu Anti za ozdravljenje moga sina Vladimira. Sva su mi moja djeca draga i sve ih volim majčinskom ljubavlju, ali mi je najbliži srcu Vladimir, jer je od djetinjstva teško bolovao i imao teške operacije (što ne mogu sve nabratati). Posljednja njegova bolest bijaše liječnička dijagnoza tumor — zadebljanje kao ožiljak — na debelom crijevu, zbog čega je morao HITNO NA OPERACIJU. Sve nas je to teško pogodilo i rastužilo, a posebno mene. No, po vjeri u Boga

24

i u zagovor moćni Sluge Božjega čudo se dogodilo.

Počeli smo s vjerom moliti slugu Božjega o. Antu Antića za ozdravljenje. Nakon molitve i živevjere u zagovor o. Antića sin Vladimir se odmah bolje osjećao. Ipak, da sam bude sigurniji i da mu operacija bolje uspije, odlučio se je na pregled i operaciju u Ljubljani, jer su u Ljubljani bolji specijalisti, da tu opaku bolest ukloni. No, na svoju sreću i na radost cijele obitelji, posebno svoje dobre supruge i djece, nakon samog pregleda pred operaciju, ljubljanski lječnici su ustanovili da je TUMOR — taj zadebljani ožiljak na debelom crijevu — nestao i da ni traga nema od tumora — sve je u redu! Znak to bijaše naše molitve o. Antiću i njegove velike pomoći pred Božjim licem.

Sreću svoga sina i radost cijele obitelji ne mogu sada opisati kao i neće veliko zadovoljstvo koje nam je učinio i povratio zagovor Božjega sluge o. Ante Antića. U znak zahvalnosti Bogu i zagovoru i pomoći Sluge Božjega javno se zahvaljujem slijedećim riječima: DOBROM I DRAGOM OČU ANTIĆU ZA VELIKU PRIMLJENU MILOST, HITNOG OZDRAVLJENJA MOGA SINA VLADIMIRA PO NJEGOVOM ZAGOVOVU, ZAHVALNA MAJKA I OBITELJ. MOLIMO I ZA DALJNU POMOĆ I ZAGOVOV SLUGU BOŽJEGA — uz prilog za troškove beatifikacije.

*Katica M.
SPLITSKA (Brač)*

ANTIĆEVA DJELATNOST PO PISMIMA

Nema ljepešeg zadovoljstva u svijetu nego u svome pozivu (zvanju) biti oduševljen, sviješću osvijedočen i potpuno isprobani vješt meštar. Takav meštar (odgojitelj i vođa duša) mladih svećeničkih — redovničkih zvanja, novih apostola, skrbnika obitelji, pomoćnika poniženih na rubu života, nesigurnih u raznolikim svjetskim zvanjima... bijaše sluga svih potrebnih, o. Ante Antić.

Makar je dobit otac Antić cijeli svoj redovnički život živio u samostanu, gdje se najduže vrijeme posvećivao u isповjeđaonici, odakle se nema — može se pomisljati — gotovo nikakav kontakt sa svjetom, životom izvan samostana ili izvan isповjeđaonice, ali ipak nitko toliko kao on ne bijaše povezan (u kontaktu) s potrebnima, koji su živjeli u svijetu, izvan Antićeve

samostana; ne bijaše takvih ni u svijetu čije je srce dosezalo do onih koji su trebali i željeli nečiju pomoć i ljubav, pa isti takvi živjeli u redovničkim zajednicama ili u obiteljima, u studentskim domovima, čak i u vojarnama... za sve je o. Antić imao vremena, ljubavi i brige; kod svih je želio prisjeti i stići; pismom, pošiljkom, darom...

Tisuće Antićevih pisama, koja su se poslije njegove smrti sačuvala i povratila Vicepostulaturi (vjerujemo da ima još toliko osoba koje još ljubomorno takva ili slična pisma čuvaju, a trebale bi ih zbog kauze za beatifikaciju vratiti Vicepostulaturi), govore o njegovim hitrim i zlatnim prstima, o rukama izboranim, o srcu punom ljubavi koje je kroz cijeli život stizalo i pomagalo potrebnima bilo to u crkvenim kolegijima (sjemeništima, novicijatima, bogoslovijama) ili u mnogobrojnim obiteljima ili — kako rekosmo — studentskim domovima i vojarnama. Antićeva pisma, koja su razdijeljena na tri grupe: svećenicima, redovnicima i civilima — jesu kao suho zlato u svijetu trajne radosti srca i duše i kao svagdašnji kruh, koji hrani besmrtnе i vječne ljude.

O. Antić
je u svojoj
sobi:
molio,
razmišljao,
čitao,
poučavao,
tješio,
ispovjedao,
savjetovao,
i mnoge
povratio
k Bogu
i sreći
života
prije
blažene
smrti

Po pismima je fra Ante neprestano bio prisutan među bolesnicima, u drugim svećeničkim — redovničkim zajednicama, u obiteljima, kod nezaposlenih i siromašnih, kod studenata, profesora, liječnika i vojnika. Jedne je tješio, druge poticao i hrabrio, jedne opet pozivao na altruizam i širinu srca, a drugima pružao sveobilnu pomoć duši i tijelu.

Očito je da se fra Ante nadahnjivao pismima ili poslanicama, koja su čovječanstvušila s neba, a čine trećinu Novoga zavjeta. Svojoj braći i poglavarima redovničke zajednice, kao i drugih redovničkih — svećeničkih kuća, slao je pisma (poslanice) prigodom obnove redovničkih zavjeta, iza svećeničkog ređenja, u raznim crkvenim vremenima i blagdanima. Ovdje kratko — za uvid — iz dva pisma izdvajamo samo tračak misli Antićevih pisama koja su utemeljena na svetopisamskim nadahnutim tekstovima po Duhu Svetom.

Prvo pismo

"Obnova je naših rednovničkih zavjeta. Prilažem vam razmatranje za ovu prigodu. Pripravimo se za taj dan, ako je moguće, rekolekcijom, sv. ispovijedu i razmatranjem o našem sv. zvanju. Sjetimo se onih milosti, dobrih odluka i sv. nadahnuća, koje smo imali na jednostavnim i vječnim zavjetima. Ozbiljno promišljajmo što Gospodin traži od nas: "Immola Deo sacrificium laudis et reddet Altissimo vota tua — Hvalu prinesi Bogu kao žrtvu zahvalnu. I ispuni Višnjemu zavjete svoje!" Zašto dragi Bog to od nas traži? On nas opominje s psalmistovim riječima: "Qui immolat sacrificium laudis, honorat me, et qui ambulat recte, illi ostendam salutem Dei. — Tko prinosi žrtvu hvale, taj me štuje; onome koji hodi besprijekorno u životu, pokazat će spasenje Božje" (Ps 49,14-23). Neka nam svima Božansko Srce Isusovo i Prečisto Srce Marijino udijeli duh svoje ljubavi i pravu obnovu u duhu sv. O. Franje! To Vam svima prosi i želi uz sv. blagoslov

fra Ante"

Drugo pismo

"Dopustite da Vas zamolim za jednu ne baš veliku uslugu. Nadam se da ćete me uslišiti, jer to traži dobro i interes naše Provincije. Zamolio bih Vas da preporučite naše ređenike Gospodinu Bogu, da dostoјno prime i nikad se ne iznevjeru dužnostima koje će sada na sebe primiti, kad budu

upečaćeni znakom vječnoga svećeništva. Molim Vas zamolite cijelu obitelj i zajednički se pomolite za našu uzdanicu.

To je najvažniji čas u njihovu životu, pa im treba i posebna milost Božja po našim molitvama, sv. misama i sakramentima. Vi i cijela Vaša časna obitelj preporučite ih u svetoj Misi i ostalim molitvama, da budu svećenici po Srcu Božanskoga Svećenika Isusa: na slavu Božju, spas duša, korist naroda i svoje posvećenje. Dok za njih molimo, sjetimo se i mi dana našega sv. ređenja i "opet raspirimo milost Božju koja je u nama polaganjem ruku biskupovih" (2 Tim 1,6).

Ljubimo i žrtvujmo se za Onoga, koji nas je ljubio i predao samoga sebe za nas (Gal 2,20). Budimo apostoli ljubavi i slave Bl. Dj. Marije. To Vam želi i prosi u Gospodinu i sv. Ocu Franji odani

Fra Ante"

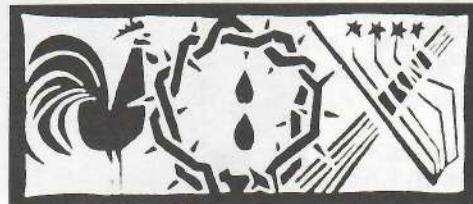
Doista, dragocjeno i kao zlato je to što nam ostade zapisano u pismima (a tisuće ih je) koja su primile starješine samostana, novicijata, bogoslovija. Citajmo u njima:

— udovoljeno konvencionalnom misom, pričešću novaka, preporukom u memento i u privatnoj molitvi i javno svoj braći preporučeno.

Fra Antine poslanice bijahu prihvocene, jer po njemu Duh Sveti govoraše svojoj Crkvi.

U ovom našem vijeku, u kojem je sluga Božji o. Ante služio svim silama svoga duha i žrtve Crkvi Hrvata i svijeta, s pravom mu može pripadati i naslov **najproduhovljeniji apostol u pismima**.

Fra Jozo Župić

USLIŠANJA - ZAHVALNICE - PREPORUKE

Dobri Oče!

Molim Te, obdari me snagom Duha Svetoga da se mogu boriti protiv svoje sebičnosti. Daj mi nade i hrabrosti da nadvladam svoju bolest. Daj da živim dobrostanstveno za svoju djecu i muža. Obećavam i zavjetujem se da će pomagati siromašne dok živim. I ako ikada dobro ozdravim, učiniti će zavjet koji sam Ti obećala.

Milena

Dobrom oču Antiću zahvaljujem što mi je pomogao u mojim nevoljama, uz skroman dar za beatifikaciju.

Roža Dukić, Zaton

Dobri fra Ante!

Zauzmi se za nas kod Gospodina. Samo jedno tražim, samo to molim: da u svjetlu Božjem činimo djela istinita, pravedna i sveta, pa da i mi "prodemo zemljom čineći dobro".

Svetlana

Ovim pismom objavljujem: molitvom i zagovorom dragog oca Antića isprošena je milost ozdravljenja drage mi unuke kao i više milosti koje sam primila!

Dobri i dragi oče Antiću, usliši i moje dalje molitve.

Zahvalna K. N.

Sveti Oče!

Dobri oče Ante, godina je dana od mojih teških trenutaka. Žarko sam Te molila da mi čuvaš i zagovaraš sina vojnika. Hvala ti, sveće Božji, na prevelikom daru i milosti Božjoj. Ostaj s nama, blaženi Oče, u sve dane života našeg.

Uz prilog za beatifikaciju, zahvalna

Verica Belec

Dobri oče Ante!

Slušala sam o ljepoti Tvoje duše i dobroti Tvoga srca. Možeš li ono što si sâm u tolikoj

mjeri posjedovao izmoliti kod Boga za sve one koje Ti preporučujem i za mene?! Pa neka očima naše duše zasine nova svjetlost božanskoga sjaja, a srca neka nam se zagriju Tvojom ljubavlju, pa da, slijedeći Tebe, nikoga ne isključimo iz svoga života, iz svoje pažnje, misli, dobrote, iz svoga doma.

Za Tebe, prijatelju moj i dobri fra Ante, ne postoji više mjesto... prostor... vrijeme... Za Tebe postoji samo VJEĆNOST. I ova moja molitva upućena za Tvoj zagovor ne pripada ni sadašnjosti ni prošlosti ni budućnosti, nego je kap vječnosti i čežnje za njom. Pročitaj u toj kapljici more mojih želja. Pročisti ih i usmjeri prema Božanskom Srcu Krista Raspetoga. Neka u rani toga najnježnijeg srca nađu svoje smirenje i utočište svim patnici svijeta. Neka se vrata toga dobrog Srca otvore svima onima koji su toliko puta kucali na vrata svojih zemaljskih prijatelja, a ona su ostajala čvrsto zatvorena.

Ti, dobri fra Ante, moj nebeski Prijatelju, ne zaboravi u svojoj molitvi i dobroti sve one koji žive u mraku svoje sebičnosti i dostatnosti ne obazirući se na one koji uzalud kucaju na njihova vrata i kraj njih umiru.

Danas, na blagdan svjetla (Svijećnica) zapali nam srca, rasvijetli nam duše da ne budemo "sinovi tame", nego da svjetlo Kristovo zasja u našim srcima i da ga velikodušno i spremno darujemo svima.

Sunčica

Blagoslovjen Duh Sveti koji se svojom darovitošću proslavio u životu i dušobrižništvu dobrog o. Ante Antića. I sam sam primio savjet, utjehu i orientaciju za život od o. Ante Antića. Zahvalna srca i dalje se preporučujem u njegov moćni zagovor.

Fra Marijan Glamočak

Zahvaljujem sluzi Božjem dobrom oču Anti Antiću na čudesnom uslišanju i na primljenoj milosti. I nadalje se preporučujem.

S. Marija Marijanović

Predobri Oče!

Molim Te da moliš za našu Domovinu (zemaljsku) koja je sada u rizičnom stanju. Daj da imamo umne i plemenite vladare. Molit će za Tvoje proglašenje svetim.

Marija — Split

Preporučujem se zagovoru oca Ante Antića. Dobri oče, koji si znao što je dobrota koja Te je krasila, izmoli da moja djeca dođu gdje si Ti. Pokaži im put u njihovu teškom životu. Preporučujem Ti njihovo zdravlje, posao, da im žrtve ne budu uzaludne. Primi moju devetnicu za njihove potrebe duše i tijela.

Njihova majka

Molim i žrtvujem za beatifikaciju, dobri oče Ante. Pomažeš i iz neba kako si pomagao i na zemlji. Hvala. Preporučujem Ti sebe i sve svoje mile.

Neretvanska učiteljica M. D.

Dobri oče fra Ante Antiću!

Molim Te, pomozi mi. Molim Tvoje svete ruke da budu u Gospodinu Isusu i pred njim i Ocem nebeskim i Duhom Svetim zagovor za mene, moga supruga i dijete i za moju obitelj. Loše je, znaš i sam. Pohiti, molim Te. Isprosi nam svima milost Gospodina za obraćenje srca Gospodinu, za čvrstu vjeru i ufanje i pravu Božju ljubav prema svima i među nama samima. U grdu smo nevolji. Pomozi! Sve nas pozovi k vjeri i ljubavi. Izmoli milost Duha Svetoga da u njemu i po njemu spoznamo pravu istinu. Molim Tvoj sveti zagovor za sve što je potrebno mojoj obitelji da se obrati k vjeri i Bogu Ocu i Sinu i Duhu Svetome, da joj ti izmoliš u Gospodinu i Majci Mariji. Amen.

Tvoja Danica

Dobri oče Ante, moj osobiti zaštitniče!

Molim Te da mi svojim zagovorom kod Gospodina pomogneš da nađem dobrog, svetog i u Gospodinovu planu meni namijenjenog duhovnog vodu i isповједnika koji će me voditi pravim putem prema Gospodinu. Ti si, oče Ante, bio veliki duhovni vođa i isповједnik i znaš koliko je savjeta i utjehe dobri Bog preko Tebe davao dušama, pa Te molim, pobrini se i za ovaj moj problem. Preporučujem Tvojim svetom zagovoru i nakane za toliko potreban mir u našoj Domovini i u svijetu i jedinstvo kršćana koje nam se često danas čini nemogućim. Molim Te, oče Ante, i da me svojim zagovorom podržiš u upoznavanju djela našeg velikog prijatelja sv. Antuna Padovanskog s kojim se Ti već zajedno raduješ kod Gospodina. Molim Te za Tvoj zagovor i u studiju, ispitima, miru u našoj obitelji, zdravlju i pronalaženju pravog životnog puta. Hvala Ti, oče Antiću, za svaki Tvoj zagovor po kojem sam od Boga primila toliko milosti, i molim Te, prati me i dalje, sve do našeg konačnog susreta kod Gospodina.

Tvoja Anica

Sveti i dobri oče Antiću!

Moli Stvoritelja našega Boga za spasenje naše hrvatske domovine i naroda hrvatskog. U toj smo našoj jedinoj Domovini ugledali svjetlo svijeta, primili mnoge milosti, a dali smo mnogo prije i bezbroj hrvatskih sinova kao žrtve na oltar voljene nam Domovine.

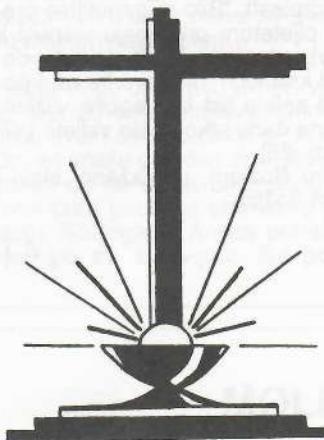
Blagoslovi sve naše čelnike koji iskreno nastoje braniti našu dragu slobodu i svetu nam vjeru. Oče naš, spasi nam napačenu zemlju hrvatsku. Tvoja u Kristu

Petra

Dobri oče Ante Antiću, hvala Ti, na uslišanim molitvama. Budi i dalje naš zagovornik na nebu.

M.

NAŠI POKOJNICI

Pred nama su pošli
u vječnost
štovatelji o. Antića

Darinka Kalefatić — SINJ
O. fra Petar Mandac — SINJ
Marko Lagator — UNEŠĆ
Preč. Josip Borošak — RIM
Matija Bilić — STUDENCI
Slava Kujundžić — PODBABLJE
Ruža Maričić — ZAGREB

**GOSPODINE,
UDIJELI IM POKOJ VJEČNI!**

O. FRA IVAN VUČA

Prugovo, 1. 10. 1925.
† Promina, 4. 12. 1990.

Bio je duhovan i vjeran, i još odan i skroman svećenik — redovnik u pastirskoj službi, i to u zemlji Hrvata gdje se vjera tolerirala samo u sakristiji ili kod onih koji s vjerskim životom nisu pružali ni najmanji otpor buržujskom ateizmu. I nije za odbaciti da će pod takvim prilikama o. fra Ivan živjeti svoje pastirsko služenje braći ljudima veoma skromno, povučeno, tiho i preponizno — svakome će biti dobar pastir koji će evanđelje Ljubavi i Radosne vesti propovijedati ne samo riječima nego i djelom: pobožno, blago, ustrpljivo, neumorno i odano vječnoj Ljubavi i spasu svake duše.

Neporočan u svojoj svećeničko-redovničkoj jednostavnosti uvijek je bio dovoljno sabran i miran, da su se njegovi vjernici — na selu i u gradu — kao u ogledalu, pred njim mogli ispitivati svoje stanje, da li su vjerni ili nisu, dobri ili loši, moralni ili opaki; njihov je pastir nosio sjaj, dobrote i ljubavi, plemenitost i jednostavnost čovječjeg i redovničkog života. U poratnim godinama zbog iste dobrote i ljubavi prema ljudima mnogo će fra Ivan morati trjeti i biti progonjen kao dobrí čovjek — svećenik koji će neumorno uzdizati svoje žrtve i hvale Svetišnjemu; bijaše čovjek molitve, knjige i samoprijegora za druge.

Kako podrijetlo i rod svoj (po majci) baštini od sv. Ize Kalinića (ujca imaše preponiznog i savjesnog mučenika fra Rafu Kalinića, redovnog, pobožnog, požrtvovnog i mladog sinjskog pro-

fesora; a takav će pokloniti svoj mladi svećenički život u teškim mukama vatre da spasi umirućeg čovjeka, na smrti koji je tražio sakramente umirućih), a odgojitelj i duhovni vođa bit će mu sluga Božji o. Ante Antić koga će fra Ivan doživljavati u punom svjetlu svetosti kao redovnički poglavac (gvardijan) u samostanu Majke Božje Lurdske. Zato u fra Ivanovu životu nije bilo teško vidjeti tragove vesele dobrote, poniznosti i ljubavi prema Bogu i braći ljudima. Po mučeniku fra Rafi i Sluzi Božjemu, fra Ivan će ostvarivati puninu svećeničke — redovničke i pastirske službe — živjeti će i djelovati u duhu fra Rafina mučenštva u svjetlu Antićeve svetosti, u nekom intimnom duhovnom suživotu prisnog prijateljstva s njima.

Tako će fra Ivan prvi napisati svoje tekštovje: **FRA RAFO KALINIĆ — MUCENIK I IZVJEŠTAJ O POSLJEDNJOJ BOLESTI I SMRTI O. ANTE ANTIĆA**, a to ostaje kao znak spremnosti slijediti ih obojicu sve do smrti — što je odano ispunio u

punoj snazi svećeničkog života i rada koji je prešao iz vremena u sigurnu vječnost, gdje žitu je raj:

I slavit će Tvorca Grada blaženih
Gore, kamo svjetlo sreće od vijeka sja
I blaži; u blaženstvu neba.

Tako je završila svećenička zemaljska putanja pok. o. Vuke, s križem svećeničke žrtve i živevjere, samoprijegoran za duše koje je služeći spasavao. Puf i žrtva bremenitih plodova za vječnost života, možda katkada dvoumljivi, preteški i strmi, ali dosljedni i puni pobjede i nagrade za nebesko kraljevstvo. U tome ostaje trajna vrijednost dragog fra Ivana, posljednjeg

poglavara Antićeva redovničkog života i smrti i njegova gorljivog štovatelja, koji će o Sluzi Božjem i njegovim štovateljima prije veličanstvenog sprovoda ovako zapisati: "Bilo je ganutljivo promatrati s kolikim pijetetom pristupaju vjernici k njegovu (Antićevu) mrtvom tijelu, da ga vide, dotaknu se rukom ili krunicom njegova ljesa, i poneseu koji cvijet ili zeleni list iz njegove vitezine. Ovakvi prizori se ne dadu tako često vidjeti" (VP god. 14, br. 3-4, str. 25).

Počivao u miru Božjem, u blaženoj slavi i društvu sa Slugom Božjim

V. T.

Nije nikakvo čudo da se vijest o smrti ak. umjetnika prof. Bruna Bilića, dosljednog realista i portretista s preciznim kistom i lakim bojama mrtve i žive prirode, veoma brzo raširila u zarebačkim samostanima "Male braće" — duhovnih sinova sv. Franje iz Asiza. Na pokojnikovu sprovodu našlo se preko 20-ak franjevaca iz triju hrvatskih provincija, a to je i odgovor na brojna pisma pod koja se Bruno veoma često potpisivao kao VAS BRAT BRUNO ili čak FRA BRUNO. Pobožne molitve Crkve kao i pjevanje pokorničkoga psalma "Smiluj mi se Bože"... pokraj drevnih arkada Mirogoja bijahu dokaz da su franjevci s pokojnim Brunom imali zajedničke životne niti i crte koje su ih u životu spajale nerazdruživim vezom i osjećajem za neprolazne i vječne ljepote. Bruno je uistinu imao i posjedovao franjevačku jednostavnost, poniznost i ljubav; poput osebujnih umjetničkih duša među Franjinim sinovima on je uzljubio Božju prirodu i sva stvorenja Svevišnjega — žuborio je Franjinim srcem i dušom o ljepoti čiste i ponizne duše koja se uzdiže do vrhunca neutažive želje koja kraljeuje u svijesti vječnog realizma.

Uvijek u duši vedor, na licu preobražen i nasmijan, podrijetlo mu bijaše iz hrvatske poljičke kneževine (Tugare), sin Mate i Mande r. Lončarić, rođen u Trstu (ulica Belvedere br. 39), nadahnuto će oslikati cijeli ocean Franjinih vapaja koji se

30

BRUNO BULIĆ, prof. ak. umjetnik

Trst, 7. 12. 1903.
† Zagreb, 28. 11. 1990.

prelješe u blistavu beskrajnost hvalospjeva — "Pjesma brata Sunca". Mnoge njegove slike iz Isusova i Marijina života, kao i iz života sv. Franje i naših hrvatskih svetaca i Božjih velikana dat će mu vrijedno mjesto u hrvatskoj religioznoj umjetnosti, koja je po svojoj poetici u brojnim djelima (u Sinju, Šibeniku, Karinu, Zaostrogu, Košljunu...) još neistražena.

Dakako, u religioznom opusu brojnih portreta koji ostaju u hrvatskoj umjetnosti za ono neopisivo što se zove hrvatska duhovnost i svetost, Bilić nije mogao izostaviti ni portretiranje sluge Božjega o. Ante Antića o kojem je imao najuzvišenije misli zbog Antićeve jednostavnosti, svetosti života (satima je pričao o o. Antiću na hodočašću za Fatimu i Lurd 1972 — op. m.). Slikajući prvi portret o. Antića (1967) i drugi, moguće kao posljednju sliku života (1988), zapisao je ovo: "Pošto mi je dana puna umjetnička sloboda u ostvarenju tog znamenitog lika, franjevca i Hrvata, zadatok mi nije bio lak. Po izvođenju zaključka iz osobnoga sjećanja, pa i po nekim fotografijama, kao i po kazivanju njegove redovničke subraće, bilježio sam sve podatke važne za sastavljanje praslike. Tako je nastao (moj) lik našega fra Ante na pragu starosti. Trpka i umna, ali srdačna i pronicavog subjesednika — apostola. Lik bez onog kozmetičnog šminkanja, tako drag za neke svetačke likove u industrijskoj

konfekciji i foto-kamerama prosječnosti... Lik je poprsja, licem okrenutim (en face). Redovnička obična, svakodnevna haljina, opasan redovničkim užetom. Intonacija čitave slike je srebreno-smeđa sa crtanim naglascima..."

Svakako dodajmo i to da Bulić bijaše više vjernik nego umjetnik. On sv. vjeru živi primajući sv. sakramente (otajstva Crkve) što ih je Krist ustanovio i ostavio Crkvi da ih dijeli i živi, prima. On, jer imaše oštećen sluh, što mu bijaše više od koristi da ne sluša besmislice zemlje, znao je četiri puta godišnje obavezno u Vicepostulaturi služe Božjega o. Antića potražiti pomoći duši i vjeri po sv. isповijedi, što posebno govori o

njegovoj čvrstoj vjeri koju je živio čistim srcem i dušom. Kad je 1972. na hodočašću pred katedralom u Burgosu obnavljao svoje uspomene na diplomsku radnju o tom neopisivom umjetničkom djelu, zamolio je svećenika za sv. ispovjed. Zaista, duboko vjernik i inspirirano umjetnik; ostaje nam dokaz vjerodostojan (op. s hodočašća za Fatimu i Lurd) vječne i besmrtnе nagrade života.

Neka mu je trajan spomen kao pravedniku, vjerniku, umjetniku i iskrenom štovatelju sluge Božjeg o. Antića, a sam Gospodin mu bio vječna nagrada!

V.T.

MOLITVE DJECE OCU ANTIĆU

Hvala Ti na svemu. Molim Te, budi uz mene do kraja svega svijeta.

Hrvoja Babić

Dobri oče Antiću!

Hvala Ti za sve što si učinio za Marka i mene. Pomozi nam da ispravimo ocjene poslije polugodišta. Čuvaj nas i dalje i čuvaj sve koje volimo.

Pr. Ž.

Hvala Ti za sve što si učinio. Budi i dalje uz mene. Čuvaj sve one koje volim!

Maja

Pomozi mi molim Te da moj život i život moje obitelji bude još bolji nego što je sada i molim Te pomozi mi u školi da mi bude također bolje nego što je sada.

Mario P.

Oče, pomozi mi da ispravim jedinicu iz engleskog i da prodem s pet na polugodištu.

Antun

Oče Ante Antiću, moli se za mene i pomozi mi u školi.

Nikolina P.

Hvala za sve što si dosad učinio. Budi uz mene i daj da sve ispadne dobro (povijest!). Ispuni mi, molim Te, moje želje. Čuvaj sve one koje volim i pomozi im!

Maja O.

Hvala Ti za sve što si dosad učinio za mene. Molim Te da mi pomognes u školi, kao i Andreji. Pomozi i svima onima koji me okružuju.

M. B.

Pomozi mi da dobro napišem sve těstove i da nemam puno jedinica na polugodištu. Čuvaj moju mamu, Marku, Odilu, Seku i Ivicu, i sve moje prijatelje i prijateljice.

Andreja Ž.

Hvala Ti za sve što si učinio za mene. Molim Te pomozi mi u školi i budi uz mene. Budi uz Zubu, Marku, Terezu i Hrvoja također. Pomozi mi u svemu i ispunи im želje. Usliši i moje. Čuvaj moje roditelje, sestru i sve one koje volim. Pomozi i čuvaj mi Kiku.

Maja O.

Dragi Oče!

Moli za mene i za moje. Moli da moja stara baka bude zdrava.

Dobri oče Antiću!

Molim Te da mi pomognes da se izvučem iz ove krize u koju sam upala. Čuvaj sve one koje volim i pomozi im u školi. Molim Te da mi ispunis dvije moje želje jer bez njih mi je život bezvezan. Hvala Ti!

L.

Molim Te pomozi mi da skupim svu hrabrost, volju i znanje te da položim sutrašnji ispit. Ujedno Te molim da se rat koji je započeo na Bliskom istoku prekine što prije, i da ljudi žive u miru. Hvala!

Goga

Dragi oče Antiću

Želim da me mama i tata ne tuku i da mi pruže malo više pažnje i ljubavi.

Melita S.

Antićev '91

ZA 26. OBLJETNICU BLAŽENE SMRTI SLUGE BOŽJEG O. ANTE ANTIĆA

U SVETIŠTU MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

Program svečanog spomena od 1. do 4. ožujka 1991.:

1. 03. (petak)	Prvi petak, pobožnost presv. Srcu Isusovu i Križni put u 18.30 s. U 19 s. sv. misu predvodi i propovijeda o. Vladimir Tadić: Antićeva svetost i mi.
2. 03. (subota)	Prva subota, pobožnost preč. Srcu Marijinu u 18.30 s. U 19 s. sv. euharistijsko slavlje predvodi i propovijeda o. Zvjezdan Linić: Isus koji prati i lijeći — Antićeva ljubav i dobrota prema ljudima.
3. 03. (nedjelja)	U 10 s. sv. euharistijsko Slavlje predvodi i propovijeda dr. Frane Franić, nadbiskup u mirovini, slobodna tema. Poslije sv. mise promocija Zbornika "Karizme, lik i djelo..." u dvorani iznad sakristije.
4. 03. (ponedj.)	DAN ANTIĆEVE BLAŽENE SMRTI U 19 s. sv. euharistijsko Slavlje predvodi i propovijeda o. Silvestar Aračić: Blažena smrt — prijelaz u život i slavu.

- Vjernicima prije i preko sv. misa prigoda za sv. isповijed.
- Poslije sv. mise zajednička molitva kod groba Sluge Božjeg za svoje potrebe kao i za beatifikaciju Sluge Božjeg.
- VICEPOSTULATURA za tu prigodu omogućuje svim štovateljima novi broj glasila "Dobri otac Antić" i knjigu — ZBORNIK — "KARIZME, LIK I DJELO SLUGE BOŽJEG O. ANTE ANTIĆA"; uspjeli rad i djelo izvanrednih stručnjaka za upoznavanje života Sluge Božjeg.
- IZLOŽBA: ANTIĆEV ŽIVOT U FOTOGRAFIJAMA u dvorani do sakristije može se razgledati prije i poslije sv. mise.

U FOND VICEPOSTULATURE ZA TROŠKOVE BEATIFIKACIJE O. ANTE ANTIĆA PRIDONIJELI SU:

Miro Sambunjak - Zagreb (300,00); Marica Radošević - Zagreb (200,00); Stipe Barišić - Zagreb (500,00); Ljubica Grabovac - Zagreb (300,00); Mira Pavićić - Zagreb (60,00); Slavka Klein - Split (200,00); Katica Jukić - Split (1000,00); Blanka Mokrović - Zagreb (250,00); N. N. - Zagreb (250,00); Katica Šlogar - Zagreb (200,00); obitelj Borović - Zagreb (300,00); Amalija Gregov - Zagreb (150,00); Antun Pažitka - Zagreb (200,00); obitelj Nogolica - Zagreb (500,00); ss. karmeličanke - Saregrad (100,00); Magdalena Vinković - Bošnjaci (100,00); Miljenka Damić - Metković (250,00); Kate Beroš + Stipana - Baška Voda (300,00); Ljiljana Babić - Baška Voda (100,00); Slavica Babić - Baška Voda (100,00); Kate Beroš + Frane - Baška Voda (100,00); Slavka Beroš + Ivana - Baška Voda (100,00); Mirjana Kossi - Zagreb (100,00); Ružica Đureković - Zagreb (150,00); Stefanija Rukavina - Zagreb (60,00); Milka Grgurić - Zagreb (50,00); Marija Sagi - Zagreb (20,00); Magdalena Crevar - Zagreb (120,00); Terezija Demšić - Zagreb (30,00); Josipa Živičnjak - Zagreb (300,00); Štefica Živičnjak - Zagreb (70,00); obitelj Majetić - Zagreb (50,00); Ana Lulić - Zagreb (50,00); Ana Patz - Zagreb (50,00); Katica Mihaljević - Splitska (300,00); Denka Antunica-Petrović - Ston (55,00); Marija Kapinić - Ston (50,00); Ana Lončarica ud. Musa - Ston (100,00); Marija Legac - Rab (100,00); Marija Šošić - Brela (100,00); Nikola Kuluz + Dinka - Sućuraj (60,00); Župni ured - Sanski Most (200,00); Marija Barbalio - Baška (100,00); Zora Dorić - Osijek (80,00); Ana Koprolčec - Bjelovar (40,00); Stošica Lukić - Zadar (120,00); Ana Matanić - Rogačka Slatina (120,00); Anka Bogdanović - Komiža (100,00); Mara Ribićić - Dubrovnik (350,00); Viktorija Alač - Dubrovnik (220,00); Roža Dukić + Mate - Zaton (150,00); Barica Dubinić - Samobor (120,00); Franciska Horvat - Varaždin (100,00); Adela Starc - Maribor (100,00); dr. Desa Barić - Zadar (120,00); Nevenka Vrdić - Imotski (500,00); Katica Baljkas - Dubrovnik (400,00); Ivo Politeo - Starigrad (120,00); Marija Babarović - Postira (120,00); Anka Bogdanović - Komiža (100,00); Danka Jurišić (120,00).

III. Koliko ste sjedinjeni sa sv. voljom Božjom i dragog Boga ljubite, pokazuje **Vase primanje svetih sakramenata**. Da li se pripravljate revno, s velikom vjerom, ljubavlju, čistoćom i poniznošću? Živite li po danu i po noći sa sv. pričešću?

IV. Koliko je u Vama sv. volja Božja i Njegova ljubav pokazuje **Vaša poslušnost u slušanju glasa savjeti, milosti i dužnosti**. Kako ste u ovom?

Da li korisno i dobro upotrebljavate sve svoje vrijeme? Kako je ljubav, naslijedovanje Bl. Dj. Marije? Da li se posebno molite sv. Josipu?

Da li svaki dan vodite ozbiljni ispit savijesti? Da li sva Vaša duhovna zgrada počiva na sv. poniznosti, bez koje ne možemo ugoditi dragom Bogu niti napredovati u krepstbi.

Molim Vas, sve poradite, da Vaš duhovni život bude solidan, postojan, jak i ustrajan. Ne možemo brzo niti najednom. Treba svaki dan raditi, ustrajati i vježbati se. Moramo se boriti da steknemo krepstbi koje vidimo na Božanskom Srcu i na Bezgrešnom srcu Marijinu. Te krepstbi želim i u prosim od Božanskog Srca, nebeske Majke i sv. Josipa da i na Vama sjaju i proslave Oca našega koji je na nebesima.

Nebeski blagoslov i svako dobro Vama i Vašima prosi i želi

Fra Ante

(Makarska, 14. V. 44.)

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature
sluge Božjega
o. Ante Antića
God. 21 (1991) Broj 1 (77)

NASLOVNA STRANICA KORICA: O. Ante Antić — djelo ak. um. Brune Bulića

GLASILO IZDAJE: Franjevački samostan, Vrbaniceva 35, 41000 ZAGREB — Uređuje i odgovara: o. Vladimír Ante Tadić. — Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbaniceva 35, 41000 ZAGREB, tel. (041) 446-906 — Administrator: s. M. Asumpta Strukar. Tehnički urednik: Marijan Osman. — Godišnja preplata 120,00 din. Pojedinačni broj 30,00 din. Za inozemstvo dvostruko. — Glasilo izlazi 4 puta godišnje dozvolom crkvenih i redovničkih poglavara. Nadležnim republičkim rješenjem glasilo je oslobođeno plaćanja poreza na promet. —

SADRŽAJ

ANTIĆEVA PISMA (korice)

Antićev poziv — poizv korizme	1
Za ocem Antonom Antićem kroz korizmu	2
Fra Antinom molitvom sačuvani od pogiblji u II. svj. ratu	4
O. Antić odgojitelj svećenika.....	6
O. Antić u službi karitasa	7
Dobrota malenih (na spomen o. Antiću)	10
Uskrs (o. A. Antiću za vječni Uskrs)	11
Predaja magistarske službe — Predaja klerikata novom magistru p. o.	
fra Juri Radiću	12
Sjednica komisije za ispitivanje svjedoka ...	14
Sastanak suradnika vicepostulature	14
Priznanje Antićeva liječnika	16
U sobi preminuća oca Antića	18
Molbe ocu Antiću	19
Prijenos tijela i otvorene postupka	20
Izgovora s 20. obljetnice prijenosa tijela o. Antića s Mirogoja u crkvu	
M. B. Lurdske	21
Javne zahvale	24
Antićeva djelatnost po pismima	25
Uslišanja-zahvale-preporuke	27
Naši pokojnici	29
Molitve djece ocu Antiću	31
Antićevo '91	32
U fond vicepostulature	32

NOVO! ZBORNIK

Karizme, lik i djelo sluge
Božjeg o. Ante Antića

NOVO!

KNJIGA — ZBORNIK o OCU ANTIĆU

Upravo je Vicepostulatura Sluge Božjega izdala najnoviju knjigu — ZBORNIK — o ocu Antiću pod naslovom "KARIZME, LIK I DJELO SLUGE BOŽJEGA O. ANTE ANTIĆA", s prvog znanstvenog skupa (simpozija) održanog u Zagrebu od 2. do 4. ožujka 1990., u Vrbanićevoj 35, i to prigodom 25. obljetnice blažene smrti o. fra Ante Antića. Na svojim stranicama knjiga nam nudi predavanja poznatih stručnjaka i poznavatelja života o. Antića koji su stručnim i znanstvenim, kritičkim radom pokušali otkriti i pokazati dubine Antićeve duše i njegove privržene ljubavi prema volji Božjoj, kao jedinom cilju ljudskoga života, i prema čovjeku koji može naći svoju sreću samo u Bogu.

Po svom sadržaju i kritičnoj obradi knjiga — zbornik "Karizme, lik i djelo Sluge Božjeg..." svojevrsna je i jedinstvena u našoj hrvatskoj i vjerničkoj povijesti i literaturi, kao što i o. Antić bijaše jedinstven i svojevrstan u našoj Crkvi — u vjeri i teškoćama vjere u našem vremenu. Prvi znanstveni skup (simpozij) o DOBROM OCU ANTIĆU jest pokušaj naših znanstvenih stručnjaka, profesora i teologa — publicista da jasno razotkriju svestrani život i djelo Sluge Božjega, na kakvim je vjerničkim zasadama, kao odgojitelj i voditelj tisuće duša, mnoge ljude našega stoljeća vodio Bogu i učinio ih sretnim za vremenitost i vječnost.

Knjiga — ZBORNIK "Karizme, lik i djelo..." može biti od velike koristi i vrijednosti svakom kršćaninu vjerniku, tko je s pomnjom pročita i upozna stvarnost, moć i život što ga možemo po Sluzi Božjemu živjeti.

KNJIGA — ZBORNIK BIT ĆE OD KORISTI:

- *roditeljima*, jer je Antić mnogim roditeljima pokazao put k sreći obitelji i doveo ih do puta roditeljske sreće u njihovoј djeci;
- *svećenicima*, duhovnim vođama duša; *ispovjednicima*, odgojiteljima u duhovnim odgajalištima, *odgajanicima*, propovjednicima i *svima koji žele pokazati put čovjeku k Bogu i sreći života*.
- Knjiga je ukusno opremljena: ovitak u 4 boje, format 24,30 x 14,30 cm, stranica 232 a cijena joj je 320 din.

Narudžbe prima: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 41000 Zagreb, a može se nabaviti i u "DUHOVNOJ KNIZI" na navedenoj adresi.

Također — kod istog izdavača — može se naručiti i nabaviti knjiga "TJEŠITELJ ČUDOTVORNİ", od Živka Kustića, koji je s izuzetnom snagom žurnalistike opisao Dobrog oca Antu Antića.